

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

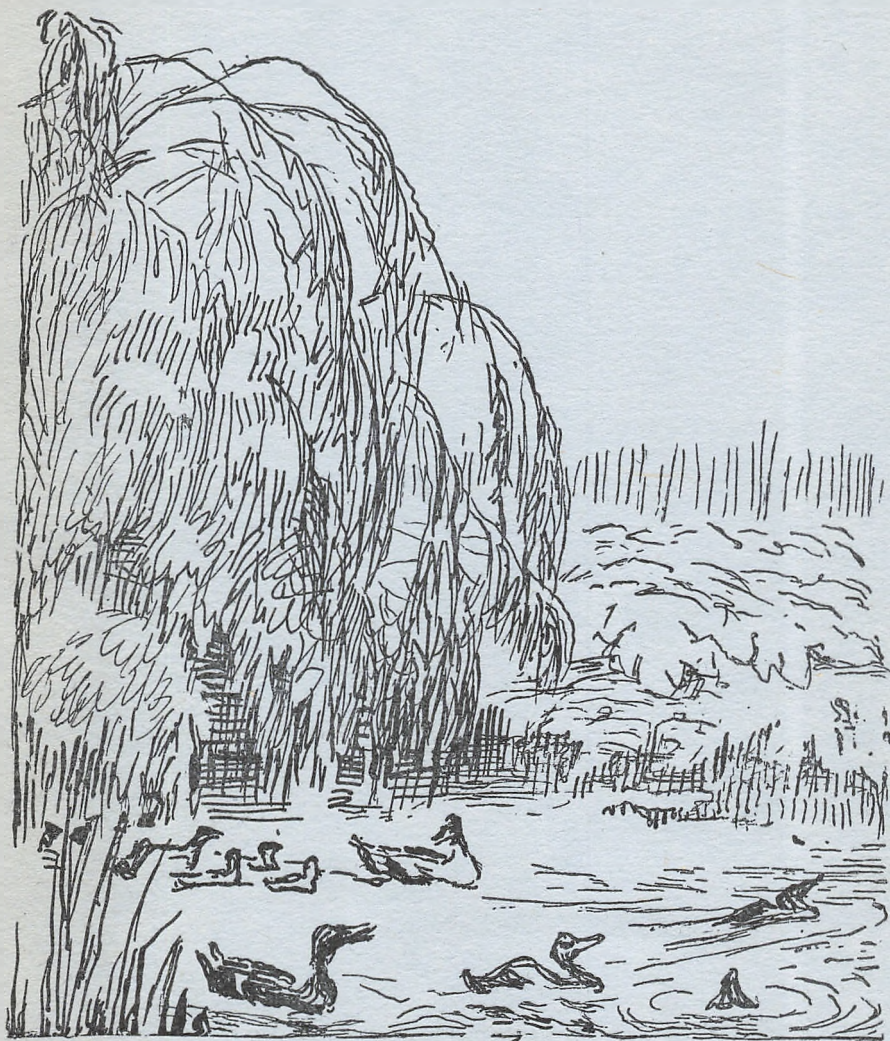
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skoleprøve

1953

ÅRSKRIFT

HØI OG REALSKOLE-EXAMENS-
KURSUS

Med venlig Hilsen og
Ønsket om et godt nytår for
jer og jeres Skole.

20

ÅRSSKRIFT

UDGIVET AF

ELEVFORENINGEN FOR HØNG REALSKOLE
OG EKSAMENSKURSUS

1953

TEGNINGEN TIL OMSLAGET
UDFØRT AF
ELISE KONSTANTIN-HANSEN

SORØ AMTSTIDENDE . SLAGELSE
1953

Indhold:

England. Af skolebestyrer <i>Johs. Jørgensen</i>	3
Et jævnt og muntret, virksomt liv. Af fru <i>Karen Dolleris</i>	14
Hilsen fra fru <i>Dolleris</i>	18
Da verden var ny. Af førstelærer <i>Hans Holten Hansen</i>	19
Sangen har lysning — Af lærer <i>Sigurd Kramer</i>	22
Et brev. Ved skolebestyrer <i>Johs. Jørgensen</i>	25
Høng-pige i Tanganyika. Ved journalist <i>Poul Andreassen</i>	27
Flyverkadet i USA. Af flyverløjtnant <i>Frede Madsen</i>	30
Realklassens rejse til Norge. Af <i>Jonna Rasmussen</i> og <i>Helge Petersen</i> ...	33
Hvem er hvad — og hvor?	36
Mindeord. Af skolebestyrer <i>Johs. Jørgensen</i> og <i>K. D.</i>	37
Årets gang. Af skolebestyrer <i>Johs. Jørgensen</i>	39
Udskrift af elevforeningens protokol	46
Fundats for <i>Anders Dolleris'</i> mindefond	46
Næste års elevmøde	47
Medlemsliste	48

England

Skolebestyrer Johs. Jørgensens tale ved elevmødet i sommer:

JEG VAR FOR NOGEN TID SIDEN inde at se den engelske kroningsfilm i Grandteatret i København. Jeg så den faktisk på et tidspunkt, hvor man nærmest fik kvalme ved at høre ordet kroning. Man havde i et halvt år ikke kunnet åbne en avis uden at blive mindet om denne begivenhed, og jeg skal villigt indrømme, at jeg var en hel del skeptisk, da jeg gjorde min entre i biografen. På den anden side fandt jeg, at jeg som engelsklærer havde en vis moralsk pligt til at se, hvordan den var — om ikke for andet så i det mindste for at kunne orientere mine elever. Jeg skal ikke komme nærmere ind på filmens fortrin og mangler — den var i parentes bemærket udmærket og mange steder direkte imponerende — men der var en ting, der gentagne gange strejfede mine tanker både under og efter forestillingen. Kunne noget lignende finde sted i noget andet land i verden? Jeg har svært ved at tro det, ja, jeg vil sige, at det forekommer mig ganske umuligt, at dette skulle kunne tænkes.

Jeg har lyst til i dag at fortælle lidt om engelsk mentalitet, at fortælle lidt om den særlig engelske indstilling over for tilværelsen, som jeg dels personlig kender den fra mine ophold derovre, suppleret med eksempler fra engelsk presse og litteratur. Jeg skal dog med det samme gøre opmærksom på, at i udvalget af eksempler, som jeg ikke selv personlig tør garantere for rigtigheden af, har jeg været meget kræsen og kun medtaget ting, som jeg ud fra mit eget kendskab til engelsk psyke finder troværdige.

Når man vil tale om et helt folks karakter, skal man naturligvis være meget forsigtig med at generalisere. Vi kender alle disse clichéer som for en stor dels vedkommende stammer fra forældede lærebøger og som med ihærdighed gentages af turister, der i fjorten dage i bus med billet fra Nielsens eller Andersens rejsebureau har „gjort“ et eller andet europæisk land og nu vender hjem og ved alt om det pågældende lands befolkning. Vi kender udtalelser som, „Svenskerne er storsnude“, „franskmændene er ikke til at stole på“, „italienerne er snavsede“, „den enkelte russer er vist egentlig sådan et godt menneske“ osv. Det siger sig selv, at når man skildrer en befolkning som den engelske, kan det simpelthen ikke undgås, at man kommer til at sige ting, som ikke gælder for en stor dels vedkommende. Her skal blot fremføres nogle træk, som jeg finder karakteristiske. At der vil være masser af englændere, for hvem de ikke gælder følger af sig selv.

Jeg stillede en dag ovre på skolen i en af klasserne følgende spørgsmål.

Hvordan tror I egentlig, at den typiske englænder ser ud? Svarene, jeg fik, var ikke helt i overensstemmelse med virkeligheden, men de overraskede mig ikke, thi jeg kunne tydeligt genkende min egen opfattelse fra skoletiden. Den type, man efter lidt tøven fandt frem til, viste sig for mændenes vedkommende at være en høj, slank mand med et lille raffineret overskæg, ulastelig klædt i sort frakke og edenhat og med den uundværlige paraply over armen. Om den engelske kvindes udseende var man ikke nær så tilbøjelig til at udtale sig, men jeg mente dog at kunne forstå, at det almindelige indtryk var, at også hun med hensyn til skønhed og elegance stod milevidt over sin stakkels danske medsøster, en opfattelse, som muligvis stammer fra filmen eller fra dagbladenes annoncer, hvor man kan læse, at lady X., som tilhører det engelske society, og som overalt beundres for sin smukke teint, aldrig undlader at bruge den og den bestemte creme både morgen og aften. Jeg beklager, hvis der blandt tilhørerne skulle være en eller anden, der skulle have en lignende opfattelse, da at være tvunget til at bortrive denne illusion. Den engelske forfatter George Orwell giver følgende beskrivelse af sine landsmænd. „Englændernes store masse er temmelig små folk med korte lemmer og hurtige bevægelser, og kvinderne har en tendens til at blive tykke, inden de bliver midaldrende.“ Det er fuldkommen rigtigt, at de andre typer eksisterer, men i det store og hele må man sige, at de udelukkende findes i de såkaldte bedre kredse.

(Her fulgte så en omtale af den historiske og racemæssige baggrund med en redegørelse for de forskellige folkeslags betydning for dannelsen af den engelske folkekarakter. Der sluttedes:)

Den nødvendige betingelse for at forstå det engelske folks særlige egenart vil altid være at huske på disse tre bestanddele, nemlig den keltiske, den sachiske og den normanniske. Kun på den måde kan man fatte de utallige selvmodsigelser, man støder på overalt, forstå hvorledes dette aristokratiske folk samtidig er det mest demokratiske, forstå, hvorledes dette folk er blevet, således som vi ser dem for os i dag.

Og hvordan er de så? Den bedste fremgangsmåde, når man ønsker at belyse dette, vil sikkert være at „tage“ dem i en hel masse forskellige forhold og situationer og der undersøge deres indstilling og måde at reagere på. Hvordan er for eks. englændernes indstilling over for udlændinge og udlandet.

Professor Bodelsen, der er ekspert i det victorianske England giver et udmærket billede af denne tids indstilling. Han skriver: „Man var i den grad i det victorianske England tilfreds med sin egen tid og sit eget land, at man så på andre tider og andre lande med noget i retning af et overbærende smil. Man fandt for eks. franskmændene fuldstændig latterlige, fordi de havde fipskæg, medens englænderne havde whiskers, og fordi de skød ræve, medens englænderne jagede dem til hest, og man fandt, at de var slette mennesker, fordi de havde en kejser eller præsident, medens englænderne havde en dronning. Engelske turister fandt, at der var noget fordægtigt ved

den franske hær, for det var jo fuldstændig naturstridigt at bruge blåt til uniformer, *undtagen naturligtvis til artilleriet, som også var blåt i England.*“

Jeg tør personlig stå inde for, at dette victorianske synspunkt på udlandet og udlændinge stadig eksisterer i store kredse. Jeg mindes endnu, hvilket indtryk det gjorde på mig, da en ung studine ved et universitetsbal i Birmingham sagde til mig: „Jeg synes slet ikke De ligner en dansker.“ Da jeg var den eneste, hun nogensinde havde set, er jeg aldrig blevet helt klar over, hvordan hun forestillede sig, at en dansker skulle se ud. Formodentlig en blanding af en skægget viking og Hamlets faders ånd. Jeg valgte imidlertid at føle mig smigret over udtalelsen.

Der er en vis tendens hos englænderne til at se på udlændinge som en slags maleriske indfødte, som — bevares — kan være meget søde og flinke, men som dog alligevel altid forbliver udlændinge selv i deres eget land. Hvad mener man for eks. om den unge englænderinde, der i en eller anden fjern balkanstat skal pasvisiteres, men uheldigvis er kommet hen til den forkerte skranke. Kontroløren viser hende høfligt og på engelsk naturligtvis over til den rigtige, der som han — med en total mangel på takt udtrykker sig — er beregnet for udlændinge, hvorpå englænderinden med alle tegn på forbløffelse og let harme erklærer, at det sandelig da ikke er hende, der er udlænding. Hun er da englænder. Eller føler man ikke den voldsomste medlidenhed med det stakkels Europa, når man i en engelsk avis læser følgende overskrift: „Tæt tåge over kanalen. Det europæiske kontinent fuldstændigt afskåret fra omverdenen.“

Det er karakteristisk, at for de fleste englændere står det øvrige Europa som noget fjært og fremmedartet. Englænderen vil normalt føle sig mere hjemme i Melbourne eller Capetown end i Paris eller Rom. Også i Amerika vil mange englændere hurtigt falde til, selv om det har været påpeget, at mange af de engelske war-brides, som kom til U.S.A. led frygteligt af hjemve. Det er forøvrigt tydeligt, at Amerika i England nyder ret stor respekt. Man respekterer dem, men man elsker dem ikke. Det er naturligtvis hårdt for englænderne at se, hvordan Amerika efterhånden glider foran på næsten alle områder, og hvordan de selv distanceres på områder, hvor de tidligere har været så ubestridt førende. En helt anden ting er det, at Amerika aldrig vil kunne frigøre sig for den historiske og kulturelle arv, den har fået fra England, medens det England har modtaget fra Amerika i den retning vel nok nærmest må siges at være af overfladisk art.

Og i forbindelse med englændernes indstilling over for amerikanerne kunne jeg have lyst til at referere resultaterne af en slags privat gallupundersøgelse, jeg foretog i England i 1951 for at danne mig et skøn over deres indstilling til forskellige europæiske nationer. Da jeg har hørt lignende udtalelser adskillige gange er der ikke tvivl om, at disse synspunkter deles af en stor del af den engelske nation.

De lød omtrent sådan:

Skandinaverne: flinke folk, folk, man kan stole på, minder egentlig meget om englænderne men er naturligtvis ikke englændere.

Franskmændene (igennem historien Englands bitre fjender og kære allierede og i begge tilfælde lige lidt populære). Dommen over dem lød: Let tåbelige, taler for meget og for højt, for mange armbevægelser og endelig er de vist nok meget umoralske og letsindige.

Tyskerne: gode soldater (*os kunne de dog ikke klare*).

Italienerne: kort og godt fuldstændig til grin.

Der var en ting, der slog mig stærkt. Man mærkede i England ikke det voldsomme had mod Tyskland, som var så fremtrædende i de fleste lande efter krigen. Dette skyldtes ikke, at englænderne ikke havde grund til at nære had. Tværtimod. Men det skyldes den omstændighed, at englænderne til en vis grad mangler evnen til at hade. De er dårlige hadere, som en eller anden har udtrykt det. Jeg kan i den forbindelse nævne endnu et eksempel, som jeg mindes at have læst. I 1926 under den store strejke blev der arrangeret fodboldkampe mellem de strejkende på den ene side og strejkepolitiet på den anden side, noget, som vel nok ville forekomme ret usandsynligt de fleste andre steder.

Men hvordan er nu englændernes indstilling til de utallige udlændinge, der findes i England selv. Inden den første verdenskrig var England vel nok, måske med undtagelse af U.S.A., det mest gæstfrie land i verden. Udlændinge slog sig ned ganske frit, og i London for eks. findes der adskillige kvarterer, som er fuldstændigt præget af den befolkning, der bor der. Det gælder for eks. kvarterer som Whitechapel (jødisk), Limehouse (kinesisk), Soho (italiensk) osv. Man skulle tro, at det var umuligt at vise sig mere gæstfri, men ser man nærmere til, vil man opdage, at sagen har en helt anden side. Udlændingen i England nyder nok enhver tænkelig frihed, men han er og bliver en udlænding. Selv den bedst assimilerede udlænding bliver af englænderne aldrig anerkendt som en af deres egne. Til en vis grad skyldes dette måske, at en meget væsentlig del af de udlændinge, der kommer til England, kommer der med det ene formål at tjene penge; og det er iøjnefaldende, at en meget væsentlig del af dem går ind i restaurationsfaget og ernærer sig som kokke, opvartere og lign. Englænderne får således let den opfattelse, at der er visse ting udlændinge egner sig bedre til end han selv, men at det for det meste drejer sig om arbejde, som ikke nyder særlig social anseelse. Selvfølgelig er der ingen tænkende englænder, der i fuldt alvor vil påstå, at alle andre folk er laverestående mennesker, men inderst inde vil han alligevel have en følelse af sin egen overlegenhed, så at det vil falde ham svært at være helt fordomsfri i sin vurdering af udlændinge.

På den anden side ynder han heller ikke dårlige efterligninger af sig selv. Han foretrækker så absolut, at udlændinge i England bevarer deres karakteristiske ejendommeligheder, en indstilling, som er vidt forskellig fra den man finder hos de fleste andre nationer, hvor man uvilkårligt forventer, at de fremmede skal tilpasse sig efter det nationale ideal. Men englænderen har ikke den fjerneste lyst til at anglicere de udlændinge, han træffer. Han er ganske vist nok overbevist om sin egen menneskearts overlegenhed, men kun for sit eget vedkommende.

Et iøjnefaldende træk hos englænderen er hans reserverthed. Dette gælder ikke mindst englændere på rejse, der tit vil være omgivet af en vis kølig atmosfære. Vi kender udmærket typen fra litteraturen og fra vittighedsbladene. De sludrer ikke med enhver, de træffer i en jernbanekupe, således som man hyppigt kommer ud for det i Danmark, hvor man, hvis man er rigtig heldig, kan få alt at vide om sine medpassagerers familieforhold, økonomi og sygdomme på en rejse fra Slagelse til København. Og hvis de endelig snakker vil det næsten altid være om neutrale emner. (Der er ikke noget land i verden, tror jeg, hvor vejret i den grad bliver kommenteret.) Selv om denne reserverthed bliver mindre tydelig, efterhånden som man lærer en englænder bedre at kende, bliver der næsten altid noget af den tilbage. Man kan kende en englænder i lang tid uden at vide hvad hans far er. Udlændinge misforstår ofte denne reserverthed. De opfatter den som et tegn på høvenhed eller dumhed. Ligeledes vækker englændernes tilsyneladende ubevægelighed ofte foragt hos folk, der finder det ganske unaturligt, at man i den grad skjuler sine følelser. Og det er ikke det alene, at englænderen ikke viser sine følelser. Han er også mindre tilbøjelig til at vise dem ved fagter eller minespil end de fleste andre europæere. Det er hans store ideal at kunne bevare fatningen i enhver situation.

Franskmanden Andre Maurois, der efter min mening er en af de forfattere, der har skrevet mest rammende om englænderne, har i en af sine bøger en lille anekdote, som sikkert vil være kendt af adskillige af tilhørerne. Den handler om en ung franskmand, der er inviteret til karneval i en stor villa i udkanten af London. Efter en del spekulation beslutter han sig til at optræde som elisabetansk nar. Han får fat i et fantastisk kostume og begiver sig fuld af optimisme af sted. Døren bliver åbnet af en meget korrekt hus-hovmester, der tager hans overtøj og fører ham ind i dagligstuen, hvor familien hyggeligt har grupperet sig omkring kaminen. Alle er i deres almindelige tøj, og der er tilsyneladende intet tegn på, at man venter gæster. Vores franskmand bliver elskværdigt modtaget, uden at nogen så meget som kommer med den mindste hentydning til hans noget aparte påklædning. „Hvis han nu kan lide at gå sådan klædt, hvorfor skulle han så ikke have lov til det.“ Først da værten sent på aftenen følger ham ud til vognen, får vi opklaringen på mysteriet, idet værten rent en passant bemærker: „Husk nu endelig, at vi venter at se Dem herude til karneval i overmorgen.“

Naturligvis er denne tilbageholdenhed tildels kun en konvention, men det er ikke en tilfældighed, at den er opstået. Den er nemlig i overensstemmelse med noget centralt i det engelske folks karakter. Englænderens ulyst til at tale om sig selv, hans tilsyneladende mangel på interesse for sine medmennesker og hans uvilkårlige modvilje mod en for intim kontakt med andre mennesker skyldes ikke alene hans opdragelse. Den skyldes i lige så høj grad hans store respekt for de private følelsers og tankers ukrænkelighed. Ved en virkelig ukultiveret person forstår han først og fremmest en mand, som besværer folk, der ikke er hans intimeste venner, med sin fortrolighed. Der er få skikkelser i den engelske litteratur, der er blevet gjort sådan grin

med som manden, der igennem sin konversation først og fremmest har til hensigt at stille sig selv i relief. Det, den engelske opdragelse tilsigter, er en tilbagestrængen af jeget i alle livets forhold og en udvikling af evnen til at underordne sig det fælles hele.

Og englænderne har virkelig et naturligt talent for at underordne sig den gruppe, de tilhører. Det vil således være vanskeligt for en dansker at forestille sig, hvad en englænders grevskab, hans skole eller universitet betyder for ham. En ganske overvældende lokalpatriotisme gør sig gældende, som giver sig voldsomme udslag. Medens de fleste af os tager det med stor ro, om Høng eller Gørlev vinder søndagens fodboldkamp, forholder det sig anderledes i England. Man beder for sit favorithold, man håber på dets sejr, og hvis det går hen og vinder, er man begejstret ud over alle grænser. Og endnu et eksempel på denne trang til at slutte sig til en bestemt gruppe. Ved den store årlige rokamp mellem Oxford og Cambridge er der normalt ca. en halv million tilskuere. Af disse har kun en minimal procentdel gået på et af de to universiteter, men ikke desto mindre tager næsten alle parti for det ene eller det andet af de to hold, hvad de demonstrerer ved at bære enten Oxfords mørkeblå eller Cambridges lyseblå sløjfe.

Denne korpsånd betragtes af englænderne som noget meget væsentligt. Jeg kan nævne, at man under sidste krig dannede regimentet af folk, der havde det samme erhverv eller kom fra samme egn, idet man erkendte, at ønsket om at gøre sin stand eller hjemegn ære for en englænder er en endnu væsentligere faktor end fædrelandskærligheden.

Patriotisme er forøvrigt noget, dannede englændere sjældent taler om. Jeg kan igen citere Maurois, der i sin bog „Oberst Brambles Messe“ siger noget lignende som „Hvis man vil gøre en franskmænd interesseret i en boksekamp, er der ikke noget så godt som at sige til ham, at hans nationale ære er indblandet deri. Hvis man derimod skal gøre en englænder interesseret i en krig, er den sikreste metode at sige til ham, at den minder om en boksekamp“. Men til trods for at en englænder sjældent taler om sit fædreland, er hans fædrelandskærlighed uden tvivl fuldt ud på højde med andre nationers. Lige så lidt som han viser sine følelser for sit fædreland viser han dem på andre områder. Der er en kendt skikkelse i en engelsk børnebog, en general, der, når han vendte hjem efter et nederlag, så så glad ud, at man troede, at han havde vundet, og hvis han havde vundet så så sørgmodig ud, at man troede, han havde tabt. Ligesom denne general går englænderen ind for ubetinget selvbeherskelse, og han har nået en sådan færdighed deri, at han kun overgås af japanere og kinesere. Den første regel i engelsk karakteropdragelse lyder: Du må aldrig miste besindelsen. Om du sejrer eller lider nederlag, har held eller uheld, så har du at bære det med fatning. Og dette indprentes i børnene fra de er ganske små. Man kan mene om engelske børns artighed, hvad man vil, men her er noget, de forstår. Jeg husker en tenniskamp, jeg engang overværede mellem to tiårsdrenge. Den ene var den anden langt overlegen, og den svage af de to fik frygteligt med klø, hvilket dog ikke forhindrede ham i at tage det hele med godt humør og efter kam-

pen gå hen og slå den anden på skulderen med ordene „Well played, Dennis“. *En lille tiårs gentleman, hverken mere eller mindre.*

Enhver overdreven følelse forekommer englænderen latterlig. Deraf stammer hans fejlagtige bedømmelse af sydlændinge og deres lige så fejlagtige bedømmelse af ham. Man tager nemlig fejl, hvis man anser englænderen for så lidenskabsløs, som han udgiver sig for. Englænderne er for eks. det mest begejstrede teaterpublikum i verden, og tilskuernes reaktioner ved de store sportsstævner er simpelthen sydlandske. Men der skal altså særlige omstændigheder til for at kalde disse følelser frem til overfladen Normalt skjules de.

(Her fulgte så en omtale af en masse af de almindelige konventioner, som man konstant træffer i England, og der fortsattes:)

Men selv med alle deres konventioner taget i betragtning vil det være forhastet at tro, at englænderne er et folk af konventionalister. Der er i den engelske folkekarakter et træk af individualisme, der næsten grænser til det eksentriske. Man behøver blot at tænke på de typer, som Dickens beriger ose med. Naturligvis er visse af hans personer karikeret meget stærkt, men tilsvarende typer ville uden tvivl findes den dag i dag i England.

Et velkendt udslag af englændernes individualisme er deres uhyre respekt for privatlivets hellighed. Etagelejligheder hører som bekendt til sjældenhederne i England, idet middelstanden og arbejderne simpelthen nægter at bo i dem. Det almindelige er, at hver familie har sit eget hus, helst med en mur om. Jeg skal i forbindelse med privatlivets ukrænkelighed nævne, at det først for ganske få år siden blev almindeligt med brevsprækker i de engelske huse, og jeg tror, at det er Ringsted, der i en af sine bøger om England omtaler en retssag, hvor et postbud har anlagt sag mod en hundeejer, hvis hund har nappet ham vel kraftigt i fingrene, medens han i embeds medfør var ved at lade et brev glide ind igennem brevsprækken. Postbudet fik dog ikke medhold, idet dommeren fandt, at hans fingre absolut ikke havde haft noget på den anden mands enemærker.

Og endnu en retssag fra Ringsteds „Min have i London“. Et ungt nygift par var flyttet ind i et værelse på første sal, der vendte ud til en af Londons stærkt trafikerede gader. Alt var lutter idyl, indtil det unge par opdagede, at der var et busstoppested lige uden for deres vinduer. Nu er der jo det uheldige ved de engelske busser, at de er toetages, og buspassagererne havde således en fortrinlig lejlighed til at studere det unge pars privatliv. Det unge par bragte sagen for retten. Dommeren søgte at mægle, idet han uden større optimisme foreslog, om man ikke evt. kunne anskaffe et rullegardin, hvortil den unge mand svarede, at det så han absolut ingen grund til. Det fandt dommeren heller ikke ved nærmere eftertanke, at der var, og busselskabet blev dømt til at flytte stoppestedet 25 meter længere ned ad gaden. Man spørger sig selv, hvad resultatet var blevet ved en dansk domstol!

Er englænderne praktiske? Hertil kan vist svares både ja og nej. De kan undertiden imponere overveden ved at gennemføre et eller andet i et tempo og med et talent, som ikke kan andet end forbavse en. Tænk f. eks. på den

imponrende bedrift det egentlig var under krigen i løbet af kort tid at opbygge en hær og et luftvåben, der skulle måle sig med en hær som den tyske, der var resultatet af seks års organisationsarbejde. Men hvis det drejer sig om at være praktisk eller følge traditionen vil englænderen tit vælge det sidste. Englænderens sans for det praktiske ytrer sig først og fremmest gennem hele hans indstilling til tilværelsen. Han har et vist instinkt for mådehold og en absolut modvilje mod at gå til yderligheder, et fænomen, der også kan spores i hans sprog. Hvis en englænder siger om en bekendt, at vedkommende egentlig er en rigtig flink fyr, kan man roligt gå ud fra, at han sætter vedkommende meget højt. Hvis han omvendt siger: „Jeg bryder mig egentlig ikke så meget om ham“, vil det faktisk sige, at den person, han omtaler, er ham yderst usympatisk.

Englænderen er i udpræget grad i besiddelse af det, vi kalder „common sense“. Han føler sig ubehageligt til mode ved det han ikke kan forstå og har den største mistillid til teorier. Han lapper hellere på noget gammelt, end han laver noget helt nyt, og dog er han, hvis forholdene kræver det, parat til at opgive sine kæreste trossætninger.

(Efter at have talt om den alvorlige livsopfattelse, som er et så fremtrædende træk hos mange englændere, gik jeg over til den engelske humor.)

Englænderens værn mod livets alvor er hans humor. Han kan se noget humoristisk i alt. Om det så var krigen gav den et meget righoldigt materiale for slet ikke at tale om rationeringen. Få har i den grad en sans for det groteske som han, og unaturlighed og opblæsthed bliver hånet der som få andre steder. Den særlige engelske humor er egentlig en blanding af en sikker sans for det komiske blandet med en vis sympati for den person, man finder komisk, en sympati, der skyldes, at man ikke er stort mindre komisk selv. Den engelske humor har naturligvis mange træk tilfælles med den danske, men er dog alligevel forskellig. Det er karakteristisk for englænderen, at han kan se ting og personer fra den komiske side uden at han holder mindre af dem af den grund. Der er få lande f. eks., hvor kirken, hæren, politiet osv. er så respekterede som i England, hvilket dog absolut ikke forhindrer, at der gøres konstant grin med dem i vittighedsbladene og i varietéerne. Lad mig nævne nogle af de skikkelser, der altid må stå for skud, uden at englænderne bliver træt af at grine af dem.

Der er den kæmpestore politibetjent, hvis næse normalt har en stærk rødlig farve med en tendens til at gå over i det blålige. Han udmærker sig for det meste ved aldrig at være der, hvor der er brug for ham. Der er „the retired colonel“ obersten, der har tilbragt det meste af sin tid i Indien og nu er vendt hjem til England for at nyde sit otium, hvilket han gør siddende i den samme stol i sin klub brummende over nutidens tåbeligheder. „Næh, dengang jeg var ung, var der mandfolk i hæren osv.“ Der er kapellanen, der altid er meget genert. (I England er alle kapellaner generte.) Der er den ældre ugifte frøken med sit evindelige strikketøj — the spinster — osv.

Den engelske humor kan forøvrigt udmærket godt forenes med den en-

gelske sentimentalitet. Alt tragisk holder man sig fra livet med sin humor, men man har ikke noget imod at føle lidt rørelse. Denne trang til det sentimentale er vel nok noget englænderne har fælles med de fleste andre nationer, men jeg vil tro, at den hos dem er en smule stærkere. Den sentimentale vise i en revy har altid størst succes, og de mest sentimentale film har altid et stort publikum. Man har sammenlignet deres indstilling over for den sentimentale kunst med den indstilling større børn har over for eventyr. De tror ikke længere på dem, men de kan lide at høre dem alligevel, fordi det ville være dejligt, hvis det kunne være sandt.

Det er en almindelig udbredt mening, at englændernes sans for det praktiske og nyttige er ledsaget af en vis mangel på forståelse af kunst. Det er selvfølgelig rigtig, at de med hensyn til musik står tilbage for tyskerne og med hensyn til malerkunst ikke kan måle sig med franskmændene, men hvis man tænker på den engelske litteratur, vil det vist nok være en forhastet slutning at frakende dem kunstnerisk sans i al almindelighed. Derimod vil jeg tro, at den rent passive interesse for litteratur og kunst ikke vil være så stor som i de skandinaviske lande.

En eller anden — jeg husker ikke hvem — har omtalt England som de gode ægteskabers land. Jeg tør absolut ikke udtale mig om, hvorvidt denne betegnelse kan siges at være sand. Skilsmisseprocenten er i alle tilfælde stor — dog ikke så stor som i Danmark — men det er muligt, at en stor del af de resterende ægteskaber er harmoniske. En englænder, der gifter sig, forventer normalt at kunne blive ved med at pleje de interesser, han har uden for hjemmet. Han har sine personlige venner, som slet ikke behøver at være konens venner, han har sin klub, og sidst men ikke mindst nok være en forhastet slutning at frakende dem kunstnerisk sans i al almindelighed. Derimod vil jeg tro, at den rent passive interesse for litteratur og kunst ikke vil være så stor som i de skandinaviske lande.

En eller anden — jeg husker ikke hvem — har omtalt England som de gode ægteskabers land. Jeg tør absolut ikke udtale mig om, hvorvidt denne betegnelse kan siges at være sand. Skilsmisseprocenten er i alle tilfælde stor — dog ikke så stor som i Danmark — men det er muligt, at en stor del af de resterende ægteskaber er harmoniske. En englænder, der gifter sig, forventer normalt at kunne blive ved med at pleje de interesser, han har uden for hjemmet. Han har sine personlige venner, som slet ikke behøver at være konens venner, han har sin klub, og sidst men ikke mindst nok være en forhastet slutning at frakende dem kunstnerisk sans i al almindelighed. Derimod vil jeg tro, at den rent passive interesse for litteratur og kunst ikke vil være så stor som i de skandinaviske lande.

Englænderne og dyrene: „Englænderen er dyreven“. Igen en af disse clichéer, hvori der uden tvivl er en hel del sandhed, hvilket dog ikke forhindrer dem i at praktisere en højest utiltalende form for dyrplageri, nemlig rævejagt med hunde. *Men det er jo sport og altså en hel anden historie.* Mon forøvrigt ikke følgende eksempel vil tale for sig selv. Næsten alle de store blade har en særlig rubrik med breve fra læserne, og man kan ved læsningen af disse breve få et udmærket indtryk af de problemer, der optager den engelske offentlighed for øjeblikket. Ca. fjorten dage før kroningsdagen blev der til Daily Express rettet en forespørgsel, om man ikke i anledning af kroningen havde tænkt sig foretaget et eller andet over for dyrene i zoologisk have, en eller anden lille gestus for at markere dagen. Under overskriften „Kun englænderne, hin dyrevenlige race, kunne have fået denne smukke tanke,“ gik Daily Express stærkt ind for tanken, og resultatet blev, at på kroningsdagen blev dyrene lukket ud af deres bure, så de i et par vidunder-

lige timer kunne gå rundt og se på hinanden. Det må dog bemærkes, at man af hensyn til god tone og ro og orden i haven lod de mere forslugne dyr blive i deres bure. Man ønskede ingen pinlige episoder, og det kunne jo tænkes, at der måske var enkelte af dyrene, der ikke havde den rette forståelse af situationen.

Og endelig tilsidst englænderne og sporten eller for at begrænse det yderligere englænderne og cricket, thi cricket er frem for alle andre sportsgrene blevet den engelske nationalsport, og det i den grad, at ordet cricket er gået ind i det engelske sprog i forbindelser, hvor det helt har mistet sin oprindelige betydning. Hvis man saledes på engelsk udtrykker om et eller andet, at det ikke er cricket, mener man, at det, der sigtes til, ikke er fair, ikke er rigtig fint. Lad mig for at give mine tilhørere et indtryk af cricket-spillet placering i den engelske bevidsthed slutte med at læse følgende lærerige historie fra bogen „London i Lup“, *historien om alle tiders sekser*.

Den 9. august i det Herrens år 1947 blev Miss Bessie Stone slået til jorden og pådrog sig en hjernerystelse, da en crickethold ramte hende i hovedet, medens hun spadserede fredeligt på Beckenham Road in Cheetham. Bolden kom fra en nærliggende cricketbane, og den sikrede Cheetham cricketklub en strålende sejr over holdet fra nabobyen. Den gærdespiller, der leverede sejrsslaget, var Cheethams fejrede helt — indtil der en dag kom en lægeregning og et erstatningskrav til klubben fra Miss Stone.

Og så begyndte et retsdrama, der ville have varmet Mr. Pickwicks hjerte.

Første omgang gik til sportshelten, idet byretsdommeren i Manchester pure afviste damens krav som uanstændigt og aldeles ude af pagt med de stolteste engelske sportstraditioner. Boldens bane blev målt og beskrevet i grafiske kurver, der viste, at det faktisk var den mest imponerende bold i hele Englands glørværdige cricket-historie. Gærdespilleren vandt foruden den lokale nu også national og international berømmelse — samt altså sin sag.

Men damen gik til appelretten, som stillede hele sagen på hovedet og mente, at boldklubben burde have sørget for et tilstrækkelig højt plankeværk rundt om banen, og at klubben derfor burde dømmes for forsømmelighed og betale Miss Stone's lægeregning, sagførerregning og anden tort, visse og smerte.

Det skal dog bemærkes, at tre af appelrettens dommere afgav skarp dissens og ironisk spurgte, om klubben ikke ville komme i konflikt med naturfredningsloven, hvis den påbegyndte at bygge plankeværker lige ind i himlen? For mindre kunne vel ikke gøre det, når guder og genier gik til gærdet.

En storm af harme gik over hele imperiet. Små drenge skrev uartige ord med kridt på fortovet foran Miss Stone's hus, og det offentlige besluttede sig til at føre sagen videre til rigets allerøverste juridiske instans: *overhuset*.

I maj 1951 reddede overhuset så endelig Englands cricketære ved at give den slagfærdige gærdespiller og hans klub soleklar ret.

De lærde lordere kom efter mange overvejelser til det resultat, at livet nu engang frembyder visse farer (heriblandt cricketbolde), og ligemeget hvor stor omhu man lægger for dagen og hvilke forholdsregler man træffer for at

gøre det mindre farligt, vil der forblive et element af risiko forbundet med selve den hyggelige beskæftigelse: at leve.

Flyve- eller bilulykker forudsætter, at der indtræder en situation eller begivenhed, som piloten eller chaufføren vil gøre alt, hvad der står i hans magt, for at undgå — men tvært herimod er det at slå en cricketbold ud af banen en begivenhed, som enhver gærdespiller inderligt ønsker at fremkalde, heder det i kendelsen.

Og videre fastslog lorderne, at „en fornuftig mand ikke vil forudse, at der skulle kunne ske nogen skade ved, at han spiller cricket på en bane“. Thi kendes for ret, at gærdespilleren bør gratuleres.

Han og hans klub er „fornuftige mænd“, og at den fine bold skulle ramme en ufornuftig kvinde er vel beklageligt, men dog ingenlunde beklageligt nok til, at det burde kunne gøre noget skår i alle fornuftige mænds (og kvinders — om sådanne da skulle findes) glæde over Cheetham-gærdespillerens historiske bedrift.

Det tog fire år at få det fastslået, men nu står det til gengæld i Englands uophørligt voksende lovebog og er dermed indgået som et led i Englands love-skat. *Cricketspillerens retsstilling er sikret til evig tid — og kvinderne kan jo passende holde sig hjemme inden døre, hvor deres plads jo faktisk også er, de fem måneder cricketsæsonen varer, hvis de er bange for at leve livet farligt.*

JOHS. JØRGENSEN.

Et jævnt og muntert virksomt liv

DEN STORE VERDENSKRIG er forlængst forbi, men endnu lever vi i høj grad i efterkrigstidens problemdønninger. Det er på mange måder en hård og streng tid, som sætter sit præg på os med sin materialisme. Man skal „leve“, og børn og unge skal helst være med i så meget som muligt. Livet bliver derved noget forjaget og overfladisk, hjemmet mange steder goldt; der bliver ikke tid til overs for den enkelte til at være sig selv og tænke over livet. Værst går det ud over børn og unge, ja, jeg fristes til at sige, at mange unge er i nød, selv om ikke alle ser det eller vil tro det; aviserne melder dog hver dag om det. *Man er i nød, hvis man intet har at leve for og intet at tro på.*

De gode tider, vi materielt set har haft efter krigen, skaber ikke altid god vækst for åndeligt liv. Krigstiden var en ond tid, og alligevel ved jeg, at flere er enige med mig om, at vi har flere rige minder fra de 5 år, end vi vil få fra de efterkrigsår, vi har oplevet. Det var væksttid for det folkelige liv og mange steder for hjemlivet og med en trang til tro på det, man kan stole på: Fællesskabet og sammenholdet om de værdier, der er givet os i øje i dansk folkeliv. Der skabtes lydørhed over for det, ethvert dansk menneske trænger til at leve i og præges af: *Dansk åndsliv.*

Jeg ved, at mange af jer, som læser min artikel, vil sige: „Ja, men nu er tiderne helt anderledes“. Det indrømmer jeg tilfulde, for det er jo netop problemet, jeg ville omtale, at vor tid skaber fortravlethed og deraf igen overfladiskhed, og så bliver den ingen god væksttid for de unge. Vi mærker det allerede i skolen; mange børn må bestemme sig for fremtiden, før de går ud af skolen. De herlige, rolige ungdomsår, hvor man fik tid og lov til at leve sit eget liv ved jævnt arbejde, kender mange unge slet ikke i vor tid. Lad mig citere, hvad den svenske biskop Björkquist efter krigen sagde i en tale til ungdommen: „*Vi må lære at fatte storheden i det at være menneske. Vi må vide, i hvilke magters tjeneste, vi vil stå. Er jeg med i livets strid, eller døser jeg bare mine dage hen og forspilder dem i ingenting.*“

Også Hostrup har meget at sige de unge. Hør, hvad han siger til dem: „*Det er ungdommens kendemærke at leve sit egentlige liv i sig selv, stille og indadvendt i tanke og drøm og i sin stræben mod et rent åndeligt mål, at blæse ad penge, store titler og jordens øvrige goder.*“ Det er kenge siden,

Hostrup levede, og tiden er bleven en anden; men ordene har stadig sin værdi. Nærmere kommer han os alligevel i sine sange. Elever fra krigsårene vil huske, hvor ofte vi sang hans sang: „Den trænger ud til hvert et sted den hårde strid herhjemme —“. Han kalder den „Den unges sang“, og jeg har altid fundet — hvad der forresten er tilfældet med mange af hans sange — at

I den hyggelige dagligstue på Bakkevej

den virkelig stadig har noget at sige ethvert sundt ungt menneske, ja, forresten har den bud til mange, som er ude over ungdomsårene.

„Vi la'r os ej af dagens ve vort gode håb betage og aldrig fristes til at se på livet som en plage“.

„Vi tror, om stormen raser vildt, skal ej vi la' os skræmme, nej, *ingen ærlig kamp er spildt*, der står for livets fremme“.

At et andet folk end danskerne kan have det samme store problem at tumle med, fik jeg indtryk af i sommer ved læsningen af en tysk efterkrigsroman „Das einfache Leben“, bedst oversat ved: *At leve livet enkelt og jævnt*. Jeg blev straks meget optaget af den, fordi den netop behandler det problem, jeg lige har omtalt, det fortravlede og overfladiske liv, der får os til — mangan gang — at glemme de goder, der er os skænket af Gud.

Thomas von Orla er kaptajn i flåden. Han vender hjem til kone og barn og finder alt forandret. Allerede på de første sider i bogen får man indtryk af en forpint mand. Han står ved et vestvindue i sin stue og ser takkefuldt ud i aftenrøden. Han har lige læst et vers i en gammel salmebog, som han ikke har set siden sin konfirmation. Men nu står sandheden i verset ham klar, særlig en linie, der lyder frit oversat: *Vi tilbringer vore år med snak* (sladder). Ja, sådan føler han det netop.

Livet derhjemme er kun tomhed for ham. Hans kone lever i gæsteri med folk af alle slags, og hun trænger stærkt ind på Thomas, at han skal vise sig venlig overfor admiralen, en af hendes gæster, for hun håber, at Thomas skal blive udnævnt til flådechef. For hende er hele *livsidealet* blevet „at leve“ — „leve“. Han er kommet i tvivl om, at hun nogensinde har elsket ham. Men hvor får hun pengene fra til alt det „Leben“? Senere opdager han, at hun som mange andre spiller på børsen. Hun forstår ham slet ikke, gør grin med ham og kalder ham en drømmer og filosof. — Han går sig en tur for at blive fri for at være med i selskabet den aften. Han føler sig som et skib i blæst. Fem år var spildt, krigen havde været prøven, og han havde ikke bestået, kun adskilt sig fra de mange deri, at han ville begynde på ny — hvor vidste han ikke. En kammerat råder ham til at gå ind i en bank, hvor han kan tjene mere, end pensionen giver. Nej!

Han går ned til havet, sætter sig og ser ud over det og op mod stjernerne. „Dette kan dog ingen tage fra mig“, tænker han. Jeg må bort fra denne pestby, hvor det bare hedder „at leve — leve“. Jeg vil ikke være en af disse ubesejrede helte, for jeg selv mærker, hvor besejret jeg er, mere end nogen aner.“

Det er bleven sent, men alligevel går Thomas indenfor hos præsten, hvem han fortæller om verset, han havde læst den dag, og præsten forstår ham.

„Vi tilbringer vore år som i en skvadder.“

„Jeg læste det om og om igen“, siger Thomas, „og følte det, som om en stor mast var styrtet ned over mig.“ „Jeg tror nu ikke, det er et tilfælde, at De kom til at læse det vers netop nu“, siger præsten. „Verset vil følge Dem, hvor De end går hen. Det eneste, der er at gøre, er at sige til Dem selv: Jeg må forandre min levemåde, se at få indhold i mit liv.“ Og så giver præsten ham det råd, at *han skal arbejde* — intet andet. „Og hvordan arbejde?“ spurgte Thomas.

Præsten beder ham se på bordet. „Her ligger i hundredevis af breve, skrevet med blod“, siger præsten. „Frygtelige tider har Gud sendt over os. Men jeg har allerede kendt Dem, von Orla, i 5 år; jeg har set Dem gå med Deres dreng og gå lange ture alene. Da har jeg tænkt: *Han*

træffer nok sin engel.“

Thomas går hjem og finder sin kone drukken. *Nu står hans beslutning fast.* Fra håbløsheden i de oprørte efterkrigsår vender han tilbage til et arbejdsrigt liv i naturen med dens skov og vand og de mange dyr. Ude i Guds natur finder han svar på de mange pinefulde spørgsmål i en forvirret tid. *Flid — tålmodighed og et glad hjerte er de opbyggende kræfter, som får ham til at søge*

Huset på Bakkevej

sin lykke i et jævnt arbejde som fisker. På grund af hans søbre og ranke holdning elsker menneskene ham, den gamle greve såvel som den gamle fisker. Størst betydning får han for grevens barnebarn, Marianne; han giver hende ud af sin livserfaring, hvad andre ikke har givet. Da hun en dag spørger ham, hvad der er mest værdt at eje, svarer han hende: Kærlighed, for den søger ikke sit eget. Hun forstår ham og holder af ham som ingen anden.

Sådan levede Thomas nu sit jævne liv på øen, lykkelig og tilfreds. Han har fået fred i sjælen, der er kommet harmoni over hans liv. Han lærer sig selv at kende, lærer ret at være menneske og bliver til velsignelse for dem, han omgås...

Ved læsningen af bogen „Das einfache Leben“ kom jeg til at tænke på, hvor ofte det enkle, jævne liv er prist af vore digtere som det, der giver mennesker størst mulighed for at leve livet rigt. Grundtvigs sang: *Et jævnt og munterl, virksomt liv* på jord har jeg sat som titel over min artikel. Sangen er skrevet til hans børn, og i et

andet vers siger Grundtvig: „Et sådant liv jeg ønsker al min æt“. Kaalund har i sangen „På det jævne“ udtrykt noget af det samme om end på en anden måde. Jeg tillader mig at citere et vers:

*„På det jævne skal du bygge, på det jævne skal du bo!
Ej som krøbling, ej på krykke, ej med dyrets dorske ro!
Med dit savn og med din lykke, med dit håb og med din tro
skal du på det jævne bygge op til stjernerne en bro.*

Nu er det jo lettere at leve et roligt liv ude i naturen — *når man selv vil* — end i byerne. Derfor skulle vi, der bor på landet, skønne på alle de fordele, vi har. Som Thomas i romanen, jeg nævnte, finder fred i at udføre et ganske jævnt arbejde, leve livet enkelt og nyde ensomheden i naturen, sådan mener jeg om alle dem, der bor på landet, at de skulle have de bedste forudsætninger for at leve et liv uden fortravlethed. Det er ikke mindst derude,

To snapshots fra 70-årsdagen

man kan lære det at kende, som er mere værd end det røde guld: Sin Gud og sig selv. Derude kan det gro i én, mens naturens enfoldigt stærke virkelighedsliv går sin gang; der kan vi hente kræfter til arbejdet. Det hedder nok, *at vi skal følge med tiden*, og det er rigtigt. Men det betyder ikke, at du skal have dit liv i døgnets tilfældige larm. *Det betyder, at du skal kunne gribes af og følge med tidens dybe virkelighedsstrøm.*

Gid alle Danmarks unge i vor hårde tid må hente styrke fra det strømmende livs evige kilde og i den modne alder bruge denne styrke til den stordåd, som altid øves der, hvor man tager sit arbejde op, helt og fuldt på den plads, hvor man er sat — den være så i menneskers øjne fornem eller ringe — og gid de samtidig må have øjet opladt for alt stort og skønt herved!

KAREN DOLLERIS.

Hilsen fra fru Dolleris

Kære gamle elever!

JA, SÅ NÅEDE jeg virkelig de syvti, skønt det endnu er mig lidt af en gåde. Men når jeg nu tænker på alt, hvad rigt og stort der er bleven mig beskåret i livet, samler det sig til en stor tak for årene, der gik. Min store lykke har været, at jeg har holdt af mennesker, og ved „milepælen“ føler jeg, at jeg er i gæld til mange, ikke mindst til gamle elever, og jeg sender jer derfor min inderligste tak for tiden, der svandt.

Jeg har siden fødselsdagen kunnet glæde mig ved besøg af mange „gamle“, til hvem jeg sender en særlig tak, og husk alle, at I stadig er meget velkomne på Bakkevej 1.

Til sidst en kærlig hilsen til jer alle med tak for den fine fyldepen til fødselsdagen.

Jeres hengivne

KAREN DOLLERIS.

Da verden var ny

VED ET TILFÆLDE traf tre gamle Høng'ere sammen ved en kongres i efterårsferien. Den blev holdt på et mondænt etablissement i international stil. Det er et af de steder, man viser udlændinge, når de skal beundre Danmark. Jeg havde glædet mig til at se det, for min nysgerrighed er ikke død endnu — og jeg blev ikke skuffet.

Et af lokalerne var en slags vinterhave. Der var stråhytter med kulørte lamper, der var papier-mache palmer og en lillebitte dam med spejlglassbund og springvand. Væggene var dekoreret med minareter og østerlandske paladser. Himlen var midnightblue med stjerner og en optimistisk halvmåne (optimistisk, fordi den var i aftagende — min private har længe været i tiltagende).

Sådanne steder hygger verdens store sig. Her færdes normalt smokingklædte herrer og damer i elegante toiletter, såpas blaserte og livstrætte. Her drikkes, danses, flirtes og spilles, for der findes også et casino, hvor man kan komme af med overflødige penge, vel ikke i så stor en stil som i Monte-Carlo, men dog efter vore forhold betragtelige summer. Alt i alt et sted, der (som Scherfig siger) forener hjemmets uhygge med selskabslivets elegance, en kæmpe-mæssig filmskulisse.

Der mødtes vi altså tilfældigt, tre gamle Høng'ere af årgang 1921. Det var *Henry Aabo*, *Inge Wæver-Rasmussen* og mig.

Ganske naturligt gik vore tanker tilbage til Høng. Vi talte om gamle dage og om vor gamle skole. Det er forunderligt (som gamle Morten Korch ville udtrykke det), at mennesker, der kun har været sammen et par år, føler sig så kendt efter

Holten Hansen

32 års forløb, at de straks falder i den ubesværede, fortrolige snak, som var naturlig den gang. Det er stadigvæk forunderligt, at to år af den grønne ungdom har præget sig så stærkt i sindet, at navnet Høng står skrevet i ens hjerte som Calais i dronning Marys.

Vi har dog set adskillige hovedstæder siden.

Jeg kommer temmelig ofte gennem Høng, og når jeg nu ser nøgternt på byen, må jeg indrømme, at min kone og mine børn har ret, når de kalder den en lille hæslig stationsby. Med stolthed viser jeg dem bygmesterens eventyrlige villa over for barakken. Den lader dem ganske kold. Jeg viser dem den hyggelige kachot, og de indrømmer, den er smuk. Vi kører langsomt forbi skolen. De går med til, at der ser hyggeligt ud, men de har ingen forudsætninger for at forstå, at Høng for mig er byernes by.

— Er det virkelig sandt, at præliminærkursus'et er nedlagt? spurgte Inge.

— Der er ikke brug for den slags kursus mere, svarede jeg. Landet er dækket med realskoler, og ingen behøver nu at rejse hjemmefra for at få real- eller præliminæreksamen.

— Det er nu alligevel en skam, sagde hun.

Deri må jeg give Inge ret.

Jeg mindes den første dag i Høng. Der stod en flok ældre elever på trappen og poserede for os nyankomne. En af dem, en lille krøllet fyr, bøjede uregelmæssige franske verber med rivende tungefærdighed, en gang imellem afbrudt af de andres hylende latter. Vi forstod naturligvis ikke et muk, forstod end ikke, hvorfor de andre lo. Bare det, at han kunne få sin mund til at sige sådanne ting, imponerede os. Vi stod i en tavs genert flok og har nok set meget landlige ud. Vi kom fra alle landsdele og fortrinsvis fra de mest afsides egne. Vi havde gået i landsbyskole og lært katekismus og salmevers på remse. En enkelt af os, Karl Jørgensen, kunne endda Nicolai Nielsens danmarkshistorie udenad. — Men pludselig hørte vi *fransk*, muligvis ikke helt fejlfrit, men dog! Det tog vejret fra os.

Det varede længe, før vi fik det igen. Vi styrtede os nemlig bogstavelig talt i et hav af grammatik, matematik og mange andre sære ting. Alt var nyt og skønt og forvirrende. Fremmede, ukendte begreber svirrede om ørerne på os. I min tyske grammatik skrev jeg omhyggeligt nutid ud for nominativ, datid ud for akkusativ og førnutid ud for genitiv. Dativ var jeg ikke i stand til at oversætte. Det varede længe, inden der bare nogenlunde kom orden i begreberne, men efterhånden begyndte de dog at ordne sig i rækker og gælder, ordene fik mening, og verden blev ny.

Nogle siger, at sådant et kursus er en hård omgang. Sådant følte jeg det

ikke. I hvert fald var det en strålende oplevelse, som mellemkolebørn, der får alt ind med skeer, går glip af. Jeg sad en nat og prøvede på at tredele en vinkel med passer og linjal. Der stod nemlig i bogen, at det ikke kunne lade sig gøre. Jeg skulle vise dem. Men på morgenstunden lykkedes det virkelig for mig, og jeg var verdensberømt indtil næste dag, da jeg skulle demonstrere konstruktionen for lærer Elling.

Og Dolleris var „Naturens ædle Dyrker“. På sin underligt skødesløse måde gik han og rumsterede mellem alle sine mærkelige apparater. Han havde evnen til at kunne undre sig, og hans timer var i ordets egentlige forstand inspirerende. For mig står han som den ideale lærer. Pedanteri lå ikke for ham, så måske fik han os ikke informeret om alle enkeltheder, hvad der jo også er revnende ligegyldigt. Men måske følte han selv sin brist i så henseende. Jeg husker et lille træk, der tyder derpå. Vi skulle jo tage eksamen.

Da vi rejste til København, var han, fru Dolleris og mange flere på stationen for at tage afsked. Toget havde allerede sat sig i bevægelse. Vi hang ud af vinduerne og vinkede. Pludselig kom Dolleris løbende langs toget og råbte:

— Hvis de nu skulle stikke jer sådan en lille rund dævel ud derinde, og I ikke ved, hvad det er, så er det en skive af et palmetræ.

Arbejdet på skolen var aldrig værre, end at vi havde tid til at dyrke kammeratskabet i rigeste mål. Jeg tror, der var 90 kostelever. Hvordan vi kunne være der, begriber jeg ikke, når jeg ser skolen nu, og den er endda udvidet både her og der. Trods det synes jeg, den er mindre, end den var. Dengang var den simpelthen et slot, og haven var en park, dammen var en stor sø, ved hvis bredder sære vækster groede. Og byen svarede dertil. Biografen var et palads, og bedre films end dem, der gik der, har jeg aldrig set. Bager Hansens lagkage var verdens bedste. De fristede os over evne. Ved jubilæet i 1946 gik vi derop i samlet trop og spiste et stykke hver. Sandheden skal frem: Hansens lagkage er ikke mere, hvad den var. Derom var vi alle enige.

Men selv om vi var mange, var vi dog een familie. Skolen var vort andet hjem. Jeg glemmer aldrig lørdags- og søndagsaftenerne, når Dolleris læste for os, når vi legede ordsprogsleg i hele huset eller når vi sang i den lille røde sangbog. Heller ikke den stille fordringsløse søndagsandagt i stuerne. Alt det har præget os mere, end vi ved af, og derfor tænker vi med dyb taknemmelighed tilbage på vor gamle skole.

Jeg har selv haft mine drenge gående på en af statens kostskoler. De var glade for at være der, for også der var der et udmærket kammeratskab. De

havde faste læsetider, faste sengetider og i det hele taget en meget stram køreplan, hvad man altså må anse for nødvendig. I Høng nød vi den mest udstrakte frihed, og jo ældre jeg bliver, jo mere undrer det mig, at det kunne gå. Men hemmeligheden er vel den, at denne frihed var baseret på gensidig tillid. Ledelsens tillid til os unge var så ubegrænset, at vi slet ikke kunne finde på at skuffe den. Selvfølgelig kunne vi få en skarp tilrettevisning, når vi f. eks. spillede fodbold med tørv i den lange gang på 2. sal, eller når vi kom i vandkamp, der jo er alle kostskolers store nummer. Men når vi så kom ned om aftenen, kunne Dolleris foreslå, at vi skulle synge: Der hvor vi stred og sang, og vi brølede med af hjertens lyst:

Det er det unge blod,
det er det friske mod,
snart det tar os tømnen ud af hænder,
planter sig ved vort bord,
fører det store ord,
dristig op og ned på huset vender.

Sådan dukker minder op, når gamle Høng'ere træffes. Vi tre sad og talte i den fine, forlorne hygge, som vi dog ikke kunne finde os hjemme i.

Skolen i Høng var ikke noget palads — det indser jeg nu — både klasser, værelser og stuer var mere end beskedne, men der var rart og hyggeligt, og hyggen var ikke imiteret.

Venlig hilsen til alle gamle kammerater!

HANS HOLTEN HANSEN.

Sangen har lysning -

EN SØNDAG AFTEN under krigen hyggede vi os som sædvanlig i stuerne hos hr. og fru Dolleris. Der var blevet læst og sludret, og efter at vi havde sunget Mads Hansens „Jeg ved, hvor der findes en have så skøn“, hvor de jævne ord blev båret frem af den legende, næsten danselette melodi, udbrød Dolleris: „Hvor er det dog en dejlig lille sang!“ Det var netop glæden i sangen og glæden ved at synge, der her kom til udtryk, og som vi alle i vort stille sind kunne bekræfte. Sangen har i det hele taget sin store plads i mine — og sikkert også i andres — Høng-minder; måske nok fordi sangen altid har betydet meget for mig, men også fordi sangen i Høng har haft sin plads som igangsætter og samlende kraft såvel i som udenfor selve skoletimerne.

Forfatteren Richard Gandrup har engang i et foredrag sagt, at man kan få adskillige timer til at gå med at spekulere over, hvor sangen stammer fra. Hvilket resultat man kommer til, afhænger i høj grad af ens fantasi;

men det er vanskeligt at undgå den antagelse, at sangen er lige så gammel som menneskeslægten. Hvilken form sangen har haft i de tidligere tider, kan vi naturligvis endnu mindre gætte os til; men det kan i denne forbindelse også være ligegyldigt. Blot synes det naturligt, at mennesker altid har haft tilbøjelighed til at udløse stemninger i sang. Det behøver ikke absolut at være de to mod-

Koret fra venstre: Bent Jakobsen (Lærer ved Frederiksborg højskole), Myrup Andersen (Frimenigheds på Stevns), Skovdal (bestyrer på Høng privatskole), Kramer (Lærer i København), Hansen (Lærer nær Aalborg)

poler: glæde eller sorg, der behersker os, og som søger udløsning i sangen, men glæden er vel nok den bedste grobund for sangen og en vigtig bestanddel af sangens væsen. Her tænker jeg naturligvis først og fremmest på vor gode folkelige sang, som vi alle kan deltage i og blive beriget af.

Hvad skal vi da forstå ved „folkelig sang“? Man kan give forskellige forklaringer. Redegørelsen her er over 150 år gammel; men de forløbne år viser netop, at ordene har ramt det centrale i udtrykket „folkelig sang“. Det er de berømte ord, som vi finder hos komponisten J. A. P. Schulz, der blev indkaldt til Danmark i 1787 som kgl. kapelmester og kun var her i 7 år, men som alligevel fik en overordentlig stor og grundlæggende betydning for vor nyere sang. Schulz var tysker og havde 1784 udgivet en samling folkesange, dels gamle tyske, dels nyere, som han selv havde skrevet melodier til. I denne samling „Lieder im Volkston“ skrev Schulz i fortalen bl. a.:

„I alle disse viser har jeg bestræbt mig for at synge mere på folkelig måde end i egentlig kunstform, sådan at også lægfolk kan tage del i dem og huske dem. Derfor har jeg ... i melodierne gjort mig umage for at nå den største simpelhed og tydelighed, ja, af al magt søgt at give dem præg af det tilsyneladende velkendte; ... i dette præg ligger hele hemmeligheden ved den folkelige visetone.“ —

Som illustrerende eksempler kan nævnes Schulz's kønne melodier til „Vi pløjed' og vi så'de“, „Sig månen langsomt hæver“ og den før omtalte „Jeg ved, hvor der findes —“. Her mærker vi netop skønheden ved melodiernes enkle opbygning og præget af det tilsyneladende kendte. Schulz's elev, Weyse, førte hans tone videre og opnåede — som det er blevet sagt — hin „tætte forening af ord og toner“, der viser sig i al sin skønhed i melodierne til Ingemanns morgen- og aftensange.

Desværre blev denne enkelhed og klarhed ikke ved med at præge den folkelige sang i det 19. århundrede; der kunne nævnes mange afskrækkende eksempler, men jeg vil nøjes med at gøre opmærksom på det misforhold mellem ord og toner, der fandtes mellem grundtvigs „Et jævnt og muntert, virksomt liv på jord“ og den gamle melodi — som nutidens ungdom heldigvis ikke kender. Vi stod altså ved århundredskiftet med en rigdom af gode sange, men fattige på gode folkelige melodier. Der trængtes til en fornyelse. Og fornyelsen kom.

I 1915 udkommer der et lille uanseligt hefte med sange. „En snes danske viser“ står der på titelbladet. Kun få af teksterne er nye, men melodierne er alle nye. De skyldes de to mænd *Th. Laub* og *Carl Nielsen*. I 1917 følger en snes til. Disse to små samlinger har sikkert mere end nogen andre været med til at vække den ægte folketone til live. Carl Nielsen og Laub viser straks deres syn på den folkelige sang ved at citere Schulz's forannævnte fortale og sætte den som et motto for deres arbejde. I deres melodier finder vi da også præget af „det tilsyneladende kendte“, selv om de virker helt nye og forfriskende i al deres enkelhed og ydmyghed overfor de ord, de bærer frem. — Endnu to komponister må nævnes i arbejdet for vor folkelige sang: *Th. Aagaard* og *Oluf Ring*. Disse „fire store“ har fornyet vor folkelige sang på det af Schulz angivne grundlag, hvad vi f. eks. kan se i højskolesangbogen, hvor ca. 300 sange er forsynet med deres melodier.

Der er meget, der tyder på, at vi står ved afslutningen af en epoke for vor folkelige sangs vedkommende, nu da Oluf Ring — som den sidste af de fire — døde i april 1946. Ikke således, at deres melodier vil glemmes — men snarere, fordi der kun findes få komponister, der formår at føre linien videre. At give en melodi præg af noget tilsyneladende velkendt, ja, det kan uhyre let være en farlig rettesnor for de i sangkunsten ukaldede. Det forekommer mig, at man ved at blade i de snart utallige sang- og melodibøger, der findes, af og til støder på afskrækkende eksempler. Men andre viser til gengæld, at der nok kan findes fornyelse og fremgang ad andre veje, og det må vi være taknemmelige for. Det sidste viser sig gerne, når der er tale om værdifulde tekster, altså gode digte. Og her er en linie, som den folkelige sang altid må følge: Det er og bliver ordene, digtet, der er det centrale. Melodien skal ikke dominere, men give grundstemningen, sætte teksten i relief — eller for at tale med Carl Nielsen: „Melodien skal være et ornament om teksten!“

— At beskæftige sig med sang er kilden til varig glæde. Gives der lejlighed til det, vil korsang blot uddybe denne glæde, og mangfoldige steder på land og i by gøres der et stort arbejde i vore folkelige kor. Jeg kan derfor ikke andet end opfordre til at gå med i et sådant arbejde; jeg ved, det bærer lønnen i sig selv. Nogle læsere af elevskriftet vil vide, at vi ved skolerne i Høng var nogle lærere, der fandt sammen i en mandskvartet. Vi havde det sjældent fornøjeligere, end når vi „kvartettede“, og når der er lejlighed dertil — det sker desværre alt for sjældent — prøver vi, om vi kan huske vore stemmer og får dem til at „forliges“ i „Fjäriln vingad syns på Haga —“ eller en anden af de sange, som bandt os sammen i Høng. Naturligvis kan der

også gennem musikudøvelse selv i sare beskedent omfang findes lige så rige glæder. Også her taler jeg af erfaring fra Høng-tiden. Sang og musik er jo heller ikke to forskellige ting, som enkelte tror. Sang er musik. Men jeg kan ikke lade være at tilføje: I sangen har vi ikke alene komponisten, men også digteren med os!

Måtte da sangen, der for så mange af os er forbundet med vor gamle skole og de to mennesker, der virkede så rigt og godt blandt børn og unge, altid lyde fra Høng, så nye ungdomsskarer vil kunne sande Bjørnsons ord:

Sangen har lysning, og derfor den gyder over dit arbejde forklarelsens skin; sangen har varme, og derfor den bryder stivhed og frost, så det tør i dit sind. Sangen har evighed, derfor den skyder fortid og fremtid i hob for dit syn, tænder uendelig attrå og flyder bort i et lyshav af længsler og lyn.

SIGURD KRAMER.

Et brev

Jeg var forleden ved at sortere nogle gamle breve og stødte da på et brev fra en god ven af mine forældre, der også blev en god ven af mig. Brevet er skrevet til mig i 1949, underligt nok kun to unger før den, der skrev det, afgik ved døden. Det er et brev, i hvilket der fremkaldes mange gamle minder, og jeg fik lyst til at lade visse brudstykker af dette brev, der omhandlede mine forældre, og især min far, komme med i elevskriftet. Der er jo blandt elevforeningens medlemmer en ikke helt uvæsentlig del, der har kendt mine forældre. Jeg ved, at nedenstående vil blive læst og opfattet i den ånd, hvori det er skrevet.

Johs. Jørgensen.

VI, DER HAR KENDT DINE FORÆLDRE, glemmer dem aldrig. Når jeg tænker på dem, er det ligesom en legemlig vision, så jeg ser de to hastige og ilende mennesker i deres daglige virke. Jeg ser din far med små hastige skridt og med skolebøgerne ile af sted over gården, henad gangene for at komme fra det ene undervisningssted til det andet. Din far var jo ikke så høj, og hans trin var noget trippende. Hans skikkelse var fast og sluttet, hans ansigtsudtryk noget satirisk, altid oplagt til overlegen munterhed over folks grinagtigheder, men egentlig vist meget overbærende med andre menneskers småfejl. Med denne mine af at stå uden for det hele og betragte menneskeheden med et overbærende smil holdt han sig folk på afstand. Der kunne være som en mur omkring ham. Man kunne undertiden næsten føle det, som om han — ubevidst — satte en ned i en lavere klasse, der ikke kunne indlades i hans private menneskevæsen eller komme ind i den lille snævre kreds, nærmere betegnet hans egen familie, hvor hans ansigt så at sige aflagde sin maske, så hans øjne fik det kærlige skær, hans stemme den varme, der næsten udelukkende var forbeholdt hans nærmeste. Jeg tænker naturligvis først og fremmest på din mor.

Jeg har sjældent set to mennesker holde så meget af hinanden som dine forældre. Hos din far var det mest synligt, fordi han over for andre mennesker ellers var så forbeholden. Hvorimod din mor var så åben, så villig til at holde af og hjælpe andre mennesker. Jeg husker en sommeraften, din far havde været i København hele dagen og ventedes først hjem med det sidste tog. Pludselig røg døren op, og ind for din far og lige om halsen på din mor med et glædesudbrud over, at det var lykkedes ham at komme tidligere hjem end planlagt, hjem til hende.

Da din bror blev født, var din far lykkelig. Jeg fik et brev fra ham, hvorpå der hverken var hoved eller hale, men jeg forstod dog efterhånden, at det skulle opfattes som en meddelelse om, at en dreng var kommet til verden, *hovedsagelig* ved din mors medvirken. Han kunne være så lystig og fuld af sjove påfund, din far. Da du var begyndt at tone frem, og din far spurgte Jørgen Bent, om han ikke gerne ville have en lille bror eller søster, lød svaret: „Jeg ville da meget hellere have en lille gedebuk.“ Din far lo sådan, da han fortalte mig det.

En side hos din far var hans store humoristiske sans. Faktisk var det sådan, at selv en tragisk situation kunne vække det altid meget lidt slumrende humoristiske instinkt hos ham, hvis der på en eller anden måde var et komisk eller barokt element i tragedien, hvilket jo forøvrigt meget tit er tilfældet. Smilet lå altid meget nær overfladen i din fars fysiognomi. Dybest set tror jeg, det kom af, at evnen til glæde også var ualmindelig stærkt udviklet hos ham, og evnen til at blive lykkelig. Hvordan det var gået ham, hvis den store sorg eller ulykke havde ramt ham, kan jeg ikke forestille mig. Jeg tror nærmest, han var blevet forvandlet.

Som jeg nævnte først i mit brev, var det mit indtryk, at din fars grundopfattelse af mennesker var overbærende humoristisk, samtidig med at han holdt af dem. Jeg husker, han sagde en dag, at de fleste mennesker var karaktermæssigt som en klump ler, der tog form af de tilfældige hænder, der udefra tog fat på dem, gav dem et tryk eller klaskede dem flade. Selv var han en slags granit. Det mest tragiske ved hans død ved siden af den store sorg det var for din mor, og det tab hans bortgang voldte hans daværende og vordende elever, var, at hans udvikling afbrødes for tidligt, at han ikke var færdig, at mange af hans åndelige muligheder ikke havde kulmineret.

Om din fars store evner som lærer og pædagog kan mange andre vidne bedre end jeg. Jeg var kun et år lærerinde ved skolen. Men jeg føler mig overbevist om, at han også på dette felt var en overlegen personlighed. Og en ting til, din far var meget tidlig blevet moden, hvad karakter angik, var meget tidligt ophørt med at være en ung mand. Det udelukker ikke, at han, som før nævnt, endnu havde mange uudviklede muligheder for åndelig vækst og menneskelige erfaringer. Han døde så længe før alderen normalt sætter stop for et menneskes udviklingsproces, et tidspunkt der for begavede og rigt udstyrede individer indtræder meget sent, om overhovedet nogensinde.

Der kunne være så meget mere at berette, meget som hans nærmeste ved bedre besked om end jeg, der jo nærmest kun kendte ham ude fra som

iaagtager, omend måske med en vis medfødt intuitiv forståelse af den menneskelige psyke. Og desuden var hans personlighed jo også så klart defineret, han var ingen sammensat natur, der var ingen gåder i hans sjælelige fysiognomi, ingen modsætninger i hans væsen, der altid var jævnt og forekommende. Jeg ved, at flere over for mig har bemærket, hvor langt væk i tankerne din far kunne forekomme at være, når man talte med ham. Han kunne nok give indtryk af at mene, at den og den bestemte sag, den og den situation og det og det menneske, som han lige nu stod overfor, selvfølgelig havde sin store betydning og berettigelse og skulle få hans fulde støtte, men — — — Bag dette men lå kvintessensen af hans hele sjælelige indhold, hans naturs og personligheds inderste kerne, lå forvisningen om, at dette jordiske menneskeliv med alle dets forceelser kun var et skin, en højst relativ virkelighed. Men hinsides denne tilværelse lå den absolutte virkelighed. Denne fornemmelse, der hos din far vist var rent religiøst betonet og begrundet, har som bekendt været delt af mangfoldige andre fra Platon og Kant ned til mange, mange almindelige mennesker, der oplevede tilværelsens absurde utilstrækkelighed og følte i deres inderste, at denne tilværelse kun er et skin.

Jeg vil slutte med at nævne over for dig, at da din far var død, fik pastor Brücker det hverv at meddele denne sørgelige begivenhed til Eilif Jørgensen (min farbror, der dengang var lærer på Aagaard højskole). Eilif blev naturligvis frygtelig rystet og udbød: „Og han, der var velsignelsen iblandt os“. Sådan følte hans søskende det.

Høng-pige i Tanganyika

Fru *Julie Schindler*, datter af afdøde lrs. R. Nielsen, Høng, bor, som mange af hendes gamle kammerater sikkert ved, i Tanganyika. Da hun for nogle måneder siden var hjemme, bragte „Sorø Amtstidende“ (journalist Poul Andreasen) et interview med hende, som vi bringer det væsentlige af nedenfor:

HVAD KENDER DE til Tanganyika? Man leder længe og grundigt på alle hjernehylder og finder frem til, at man i hvert fald i forbindelse med Stanley og Livingstone har hørt landet omtale, eller i hvert fald Tanganyikasøen og Tanganyikafaldene. Endvidere foresvæver der én noget om, at landet engang betegnedes som tysk Østafrika, men at englænderne venligst overtog ledelse og styre efter forrige verdenskrig.

Begge dele stemmer på en prik, men det er jo heller ikke ret meget. Der er imidlertid ikke så få danske i Tanganyika, og en af dem, som har været der længst, er sikkert fru *Julie Schindler*, Tanga. Tanga er en tanganyikask havneby ved det indiske ocean.

Fru *Julie Schindler* har i almindelige øjne haft en eventyrlig tilværelse, som mange ganske sikkert vil misunde hende. Hun blev født i Sydafrika,

Fru Julie Schindler

men levede hele sin barndom i Høng. Hendes tilkommende mand havde fået arbejde i Tanganyika som funktionær i et stort indisk sicalfirma, kom efter 2 års ophold hjem på ferie, inkarneret ungkarl, som svor aldrig at ville giftes. Men ingen kender dagen . . . Otte dage før han skulle rejse tilbage til det halvmørke Afrika, traf han sin skæbne i sin tilkommende fru Julie. Det var den berømte kærlighed ved første blik, omgående forlovelse og giftermål, og derefter en ekstra enkeltbillet til Tanganyika!

Det er nu 25 år siden, og resultatet er blevet en slidsom, men interessant tilværelse i det omtrentlige ækvatorialafrika — samt to dejlige døtre, der nu er 23 og 19 år. Den ældste er gift med en irer, men drømmer alligevel om en tilværelse i forældrenes fædreland — med en afstikker nu og da til sit rigtige fædreland, Tanganyika. Den yngste håber man at få herhjem til Danmark, inden hun møder sin skæbne i det fremmede — det er ikke sikkert, det varer så forfærdelig længe før hr. og fru Schindler for sidste gang tager

den lange vej fra Østafrika til Danmark. De har nemlig købt en dansk høndegård i Viby ved Roskilde, og så er det meningen, den lidt omtumlede tilværelse skal slutte i mere rolige forhold.

Men fru Julie Schindler kan fortælle om Østafrika, og naturligvis mest om Tanganyika. Levende og interessant, så når man er færdig med samtalen — eller rettere sagt, når fruene er færdig med sin fortælling — så er det, som om man i mange år havde været i det fjerne land. Man kan se det hele lyslevende for sig.

Sisal — det er den „hamp“ man laver høstbindegarn af — er Tanganyikas vigtigste indtægtskilde — endnu da. Produktionen og afsætningen fik et mægtigt skub opad under sidste verdenskrig, efter at japanerne havde meldt adgang forbudt til de ostindiske hampdistrikter på Philippinerne — manila-hamp — Borneo, Celebes, og hvad de hedder allesammen. De allieredes flåde skulle bruge hamp. „Ellers taber vi krigen“, sagde amerikanerne, og så blev der gang i produktionen.

Men tiderne er igen ved at skifte. Konkurrencen fra de gamle distrikter melder sig og endnu stærkere end før. Fremtiden for sisal dyrkerne i Øst-

afrika er ikke så sikker mere, hvilket er en af årsagerne til, at hr. Schindler nu „dækker tilbageslaget“ med sin erhvervede formue og køber en gård i gamle Danmark.

Det var i 1928, fru Julie Schindler begyndte sin tilværelse i Tanganyika under meget primitive former.

— Vi måtte selv lave vore møbler af gamle trækasser, fortæller fru. Køleskabe kendte man ikke til. Vand var det småt med, og sygdomme som malaria, dysenteri og tyfus hærgede slem. Det var en lidt voldsom overgang fra ordnede danske forhold, og det store eventyr fordufter jo ret hurtigt. Men med godt humør og udsigter for bedre forhold går det alltsammen. Og bedre forhold har vi fået. Dejlige moderne lejligheder med badeværelser, køleskabe og iøvrigt alle moderne bekvemmeligheder har firmaet stillet til rådighed for funktionærerne. Men sygdommene er man ikke blevet kvit.

— Hvordan kommer De ud af det med den indfødte befolkning?

— Helt udmærket! Negrene er som man behandler dem til. Vi har haft vore boys i mange år. En enkelt i 22 år og en anden i 20. De er godmodige, men upålidelige i den forstand, at man aldrig helt kan stole på, om man har dem eller ikke. De har skoler, men ingen skoletvang, og det er ikke nemt at sige, hvad der er det bedste for dem. De, der kan læse og skrive, føler sig så hævet over alle de andre, at de næsten ikke er til at få til at bestille noget. Deres løn er ret god, navnlig efter krigen, men alting er også forfærdelig dyrt. Bl. a. koster en kone til negrene 200 shillings, og når der skal 3—4 koner til, er det mange penge! Enkelte taler engelsk, men det er kun de få. Ellers er det *suahili*, et negersprog, man taler.

Der kommer en mængde hvide derned — også danske, desværre — som tror de kan skabe en eksistens fra en lænestol, men det kan man ikke. Der er chancer for de unge dernede som assistenter på sisal-, kaffe- eller the-plantagerne, når man er parat til at tage fat. Men klimaet er vanskeligt. Varmt og meget fugtigt, men det må man indstille sig på. Skatter har vi ikke kendt før efter sidste krig, men nu er de til gengæld også høje, og de tynger hårdt på budgettet.

— Såsnart man taler om Afrika, tænker man straks på vilde dyr. Mærker De noget til dem, dernede?

— Civilisationen trænger dem naturligvis mod vest. Ind i landet. Vi har dog oplevet, at der løb en stor leopard rundt i vor have, men det hører til sjældenhederne. Men jeg har set dem vest på. Hundreder af elefanter, løver, krokodiller o. s. v. De lever i reservater, og det er meget dyrt at få lov at jage dem. På enkelte plantager kan f. eks. løverne blive en plage. På en plantage i vort firma blev f. eks. 40 indfødte ædt af løver. Men det hører imidlertid til sjældenhederne, selv om det kan ske med mellemrum.

— Mærker man i Tanganyika noget til race-urolighederne i Sydafrika?

— Vi har ikke mærket dem endnu, men det er sikkert kun et tidsspørgsmål. De indfødte kan i det store og hele godt lide de hvide, og sandheden er den, at dersom de hvide forsvandt, var den indfødte befolkning dødsdømt. De har fået så meget af civilisationen, at de er blevet afhængig af den, men ikke så

meget, at de kan skabe dem deres egen tilværelse. De bor i nydelige huse ved plantagerne. Ikke moderne huse, for dem vil de ikke bo i, men små runde hytter uden vinduer og med ildsted midt på gulvet. Sådan forlanger de det selv.

— Hvor længe regner De med, Afrika-opholdet vil tage endnu?

— Omkring to år, så tror jeg nok, vi vender hjem. Jeg har været hjemme 3 gange før krigen, derefter i 1945, 1950 og så nu.

Men vi vil savne Tanganyika. Man lever ikke 25 år et sted uden at komme til at holde af mange ting. Det bliver svært, men vi tror selv, det er det rigtige.

*

Gennem fru Schindlers søster, fru Minna Jul. Jensen, Århus, erfarer vi, at den ældste datter, Elna, sammen med sin irske mand nu bor i København, hvor manden fra november har fået en stilling. Den yngste datter er sygeplejeelev på et københavnsk hospital. Hvornår familien slår sig ned her i landet, er der ikke truffet endelig bestemmelse om.

Flyverkadet i USA

MIDT I EKSAMENSTIDEN med et fortsættelseskursus ved flyvevåbnet får jeg brev fra Johs. Jørgensen med anmodning eller rettere befaling om et indlæg til elevskriftet og helst inden 3 dage. Med et mdl. i luftkrigslære i udsigt sætter jeg mig ned og skriver. Jeg skal skrive om en tur til U.S.A. som flyverkadet i flyvevåbnet.

Den 7. januar 1952 satte jeg mig sammen med 32 andre kadetter ind i en af SAS.s store D.C.C.ere, der var specielt chartered til os. Det var ikke „Peters flugt“ til Amerika, og Amerika blev heller ikke for mig det slaraffenland, Peter drømte om, når måske undtages en del af fritiden, og det bliver da også den, jeg mest vil opholde mig ved.

Efter en interessant flyvetur, som gik over Skotland, Labrador til New York, landede vi på Inlewild the Post. Forinden vi landede, fik vi en rundtur over byen, hvorunder der udvikledes vildt slagsmål for at komme til vinduerne. Jeg så spiret på Henpire st. bld.! Vi boede på Hotel Plymouth, som ligger på 49th street mellem 5th avenue og Broadway, altså midt i byens hjerte. Det blev 3 forjagede og forvirrede døgn, jeg tilbragte i New York. Så meget som muligt skulle ses. Den første dag var jeg i Enys. st. bld. Carnegie Hall, og om aftenen blev Broadway trevlet op fra ende til anden. Næste to dage gik vi kun steder, hvor man kom gratis ind. Som nyankommen slås man af den travlhed, der hersker i byen og larmen fra streetcars bilhorn m. m. Ikke engang på 5th avenue ser man folk slentre af sted for at se på vinduer. Flere forretninger holder åbent døgnet rundt, og om aftenen er det hele et ildhav af neonreklamer, gadelys og billygter. Overalt hersker en forjaget atmosfære, og overalt støder man på lugten af brændt popcorn. En aften var vi et par stykker nede i Harlem, negerkvarteret. Vi var inde på en bar, hvor et stort orkester spillede efter de bedste jungleprincipper, medens gæsterne fulgte musikken på en måde, man herhjemme kun træffer det blandt „farlig ungdom“.

Fra New York gik turen med Western Union til Texas. Et kilometerlangt tog, der var yderst komfortabelt indrettet, blot havde vi lidt langt til spise-

vognen! Jeg finder på nuværende tidspunkt, at amerikanerne er flinke mennesker, der er nemme at tale med, dog virker de i deres stolthed over deres store fædreland lidt selvglade og røbr undertiden en chokerende uvidenhed om Danmark. En spurgte mig, om Danmark hørte til Tyskland. Han fik besked. En anden spurgte, om Danmark var en af de forenede stater. Ja, det er et stort land.

Som vi bevæger os syd på bliver afstanden mellem negre og hvide mere og mere udtalt. Da vi startede fra New York var det hele en skøn blanding i kupeerne. Da vi nåede San Antonio i Texas var separationen fuldkommen. — Omsider nåedes bestemmelsesstedet, Hondo Air Base. Basen ligner en stor hønsefarm med en masse hønsehuse. Indvendig minder de om det samme. Væggene begynder først $\frac{1}{2}$ m over gulvet og slutter 2 m fra loftet. Mellemrummene er fyldt ud af hønsetræd. Uddannelsen tog nu sin begyndelse. Al instruktion foregik på engelsk. For os danske, der kommer fra Høng og andre næsten lige så fine skoler, går det fint. For franskmændene var det noget mere problematisk. Til eksempel skal jeg nævne et tilfælde, hvor en instruktør var oppe med en fransk elev. Før man kommer ind til landing skal der foretages en række vitalaktioner, som f. eks. at slå understellet ned. Disse er for nemheds skyld sat op i en rækkefølge så forbogstaverne for hver enkelt sammensat siger GUMP. Franskmænden glemte sine Gump-check, og instruktøren råbte „gump“. Ingen reaktion. Han råber igen: gump. Resultatet er, at eleven springer ud med sin taldskærm. Han troede, der blev råbt „jump“. Han slap med livet, men blev aldrig flyver.

Efter ca. 3 mdr. begynder vi at få lidt frihed. Vi var 4 danskere, som tilsammen havde købt en bil, der nu blev sat op til højeste ydeevne. Turen gik i week-enderne til Mexico, den mexicanske golf m. m. En dag, jeg var i Mexico, så jeg folk strømme hen mod tyrefægtningsarenaen. Den er fin, tænkte jeg. Jeg skal også til tyrefægtning. Jeg køber billet og kommer ind i det frådende menneskelhav på den anden side plankeværket. Det var mest kvinder og børn, så lidt desorienteret henvender jeg mig til en seniorita og får at vide, at man bare fejrer torsdag. Det var den eneste tyrefægtning, jeg har set. Til gengæld har jeg adskillige gange været til rodio i Texas. Den bedste af samtlige, jeg har set, så jeg i San Antonio. Da vi ankom, var der udsolgt, men vi forklarede kontrollen, hvordan vi var kommet helt fra Danmark for at se rodio i San Antonio, indtil han til sidst med tårer i øjnene anviste os pladser i galleriet uden vederlag. Det blev et enestående og fremmedartet skuespil, vi blev vidne til. Spændende og nervepirrende fra ende til anden. Cowboys der fangede kalve med lasso og bandt dem. Rekorden blev 12 sekunder fra kalven blev sluppet løs, til den lå bundet på alle fire ben. I en anden konkurrence gjaldt det for manden at holde sig på en vild hest eller tyr. Det mest spændende optrin var, når manden skulle vælte en okse ved hornene. Det sker på følgende måde: En langhornet okse bliver sluppet løs. Den styrter af sted rundt i manegen, med en cowboy til hest på hver side. Pludselig kaster den ene cowboy sig fra hesten og over på halsen af oxen. Herfra kaster han sig ud til siden, medens han stadig holder ved hornene, så han trækker dens hoved ned mod jorden. Nu følger en drabelig kamp, hvor det gælder for cowboyen, ved at dreje halsen om på dyret, at få væltet det om på ryggen. Dette er en sport for mandfolk. Det var ikke alle dem, der deltog, der selv kunne gå hjene.

En lørdag eftermiddag kørte jeg ned til San Antonio og fik mig et kørekort. Jeg tog prøven i vor egen vogn, der havde en automatisk gearskiftning. Det varede et par minutter, og kortet kostede 1 dollar. Det ærgrer mig, at jeg ikke på baggrund heraf kan få et dansk. Jeg skal sikkert have en halv snes timer hos en kørelærer først.

Varmen trykker og fratager mig størstedelen af den sparsomme mængde energi, der er i mig. Størstedelen af fritiden tilbringes på Mayan L'Ranch i

Bandera, hvor vi ligger og slanger os ved swimming-poolen. Bandera er en sakaldet resorttown, hvortil folk kommer fra hele landet for at lege cowboys. De omliggende rancher lever af, at folk kommer og bor der i ferien. Vi holdt gerne til på Mayan L'Ranch. Man kunne så leje heste og muldyr og med en fører få sig en ridetur i omegnen. Der skulle altid en fører med for ikke at risikere, at vi lod hestene løbe. Det måtte de skam ikke. Den væsentligste grund til, at man lejer en, er at man så kan blive fotograferet og sende et billede hjem. Hvad de gamle vikinger er for os, er de gamle cowboys for amerikanerne. Første gang, vi kørte til Bandera, skød vi genvej, og efter at have set det meste af Texas stødte vi på en gammel farmer, som vi spurgte om vej. Han viste os en række lygtepæle et stykke borte og sagde, at dem skulle vi bare følge. Det gjorde vi. Det var et held, vognen også var terrængående, for vej var der ikke noget af. Om aftenen danses der i Bandera gamle cowboydans. I cowboystøvler, til man er tilstrækkelig øm i fødderne, så på strøpesokker. Pigerne i Nylon. De vidste, inden de kom, at de på et vist tidspunkt kom til at smide støvlerne.

Så er det efterhånden sket med tiden i Texas, og turen går nu til Williams Air Force Base i Arizona. Jeg troede, det kunne være varmt i Texas, var det det, er det dog noget værre her. Ved ankomsten 50 gr. C. i skyggen. I begyndelsen troede jeg, det skulle blive min død. At skifte uniform 3 gange daglig var normen. Og havde jeg travlt på basen i Texas, blev det nogen ting værre her. Dagen begynder kl. 0400 og kun afbrudt af 40 min. middagspause fortsætter vi til kl. 18,30. Til gengæld er der en dejlig kadetklub, som vi må opholde os i lige til kl. 20,00.

Efter endnu nogle timer på Harvarden kommer en af mine største oplevelser til dato. Min første tur i en jet. Jeg vil aldrig glemme den følelse, der betog mig, da hjulene slap startbanen, og jeg gled af sted gennem luften uden vibrationer og motorlarm og med en fart så stor, at ørkenen lige under en ser ud som en hård betonvej, hvorpå kaktusserne danner lange striber. Man trækker lidt i pinden, og jorden er væk under en, og man befinder sig inde i skyerne. Det er som at glide af sted i mælk, så hvidt er det uden for, og pludselig blændes man af det stærke solskin, når man skyder ud gennem toppen på skyen. Hele dette sceneri er lige betagende, hver gang man prøver det.

Som led i uddannelsen indgår en navigationstur på en week-end efter elevens eget ønske. Jeg fløj fra Williams AFB til Alberquerque i New Mexico. Herfra til El Paso i Texas, til Las Vegas i Nevada og til San Francisco. Her tilbragte jeg så lørdag aften og nat. Næste morgen fløj jeg til Hamilton AFB for at få tanket. Under landingen her beskadigede jeg det ene dæk, så det måtte udskiftes. Dette kunne ikke lade sig gøre, så jeg måtte vente til næste dag. Basen ligger ikke mere end 20 miles fra San Francisco, så det kom mig meget tilpas. Jeg var ikke nær færdig med den by. Om mandagen fløj jeg så over Los Angeles tilbage til Arizona. Det havde været en tur på over 3500 km.

Julen 1952 tilbragte jeg i Hollywood og Los Angeles. Vi havde igen købt os en bil, men denne gang et gammelt vrage (Oldsmobile 41). Første dag nåede vi ca. 70 km, så brækkede den sammen. Efter en reparation til 35 dollars var vi klar til at fortsætte. Turen gik gennem Arizona ørken. Vi havde 10 liter olie med i bagagerummet, da den næsten brugte mere af det end benzin. Vi nåede dog både til L. A. og hjem igen med den, men på en lille tur et par dage efter røg der et stempel ud gennem motorblokken, og den kunne ikke repareres. Vi priste os lykkelige, at det ikke var sket midt i ørkenen.

Tiden i Los Angeles gik med at gå fra party til party. Invitationerne fik vi ved at gå op i det danske konsulat og spørge, om der var nogen arrangementer for julen i den danske forening. Vi boede på et hotel ude i Eaglerock,

hvor værtinden påstod, hun var af dansk afstamning. Det gælder forøvrigt næsten alle amerikanere, man taler med. Når afstamningen er lidt dunkel, er det jo også nemt at putte en dansker ind et eller andet sted, og de mente, det var en stor kompliment at give os.

Omsider er jeg også færdig med uddannelsen på Williams, og jeg starter på den lange rejse hjem. Første etape New York, hvortil jeg fløj i en af T.W.A.'s Constellations. Jeg ankommer til New York og bor igen på hotel Plymouth, og New York bliver endnu engang endevendt. Jeg sejler hjem om bord på Gripsholm, hvor det meste af tiden går med at sove og spille bridge. En overordentlig stor oplevelse er det den 8. dag, da alle passagerer står og stirrer betagne på en mørk bræmme i synsranden. Oerknyørerne, og vi føler os alle som værende om bord på Columbus skib. Land, land!! Om natten står man op for at se fyret ved Skagen blinke. Vi lægger til i Gøteborg og kører med tog herfra til København, hvor toldvæsenet byder mig hjertelig velkommen tilbage med en nota på 200 kr. i told for cigaretter.

Til slut en hilsen til alle gamle venner på Høng.

FREDE MADSEN (præ 1947).

Realklassens rejse til Norge

ALLEREDE i begyndelsen af skoleåret havde realklassen besluttet, at den ville afslutte sin skoletid med en udenlandsrejse. Efter at klassen havde allieret sig med lærerinde frk. *Bertha Petersen* og den, der skriver dette, blev man hurtigt klar over, at målet måtte være vort kære broderland i nord: Norge.

Jeg tør roligt sige, at det blev en vellykket tur, et kært minde for elever og

Ombord på skibet på vej til Norge

Ved Frognersæteren

ledere, og det er mig en glæde ganske kort at gøre rede for turens forløb. For at give et billede af, hvorledes elevernes indtryk var, har jeg „med megen snilde“ lånt en dagbog af en elev og fået tilladelse til at benytte visse uddrag.

Altså: — Onsdag den 24. juni sejlede vi fra Larsens Plads — —

„— men allerede kl. 4 vågnede de fleste af os og listede forsigtigt op på dækket for sammen med andre morgenduelige passagerer at se, hvor langt vi var nået i nattens løb. Det forbausede os meget, at vi allerede var et godt stykke inde i Oslo fjord. — Kl. 5 havde vi fået lov til at trække de midterste klapstole væk under Petersen. Vi sluttede alle kreds om ofret, der imidlertid sov „som et barn med smil om mund“, så vi syntes, det ville være synd at vække ham. — Så havde vi da også fred så længe!!! — Efter en vidunderlig sejltur gennem fjorden nåede vi oslo, men ih, hvor vi ved første øjekast blev skuffede. Havnen lignede juldstændig havnen på Samsø! — Men da vi havde set os lidt omkring og i det fjerne opdagede stilladset til Holmenkollhoppet, slottet og andre spændende ting, kribledet det alligevel i os efter at komme fra borde og se det hele. —“

Der er jo visse ting, man vil se, og visse ting, man skal se. — Vi så på Oslo om torsdagen! — Men naturen kaldte, og fredag morgen nåede vi lige netop toget til Fagernæs efter med fuld oppakning at have slået verdensrekorden i kapgang. Fra Fagernæs hastede vi videre med bus over højfjeldet til Lærdal ved en af sognefjordens inderste arme — —

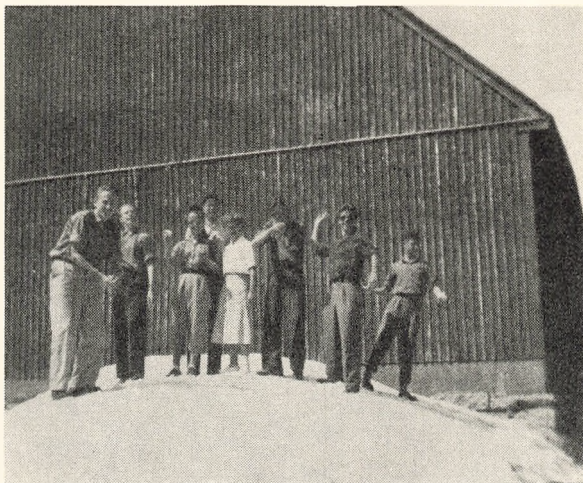
„— vi blev sandelig forbavsede, da vi så det flotte hotel, vi bor på her i Lærdal. Det er helt af træ med en masse udskæringer, og det ligger vældig smukt omgivet af høje fjelde på alle sider. Efter at være kommet helt i orden på værelserne fik vi stillet vor glubende appetit i restaurationen og fik så lov til at gå i byen og more os på egen hånd indtil kl. 23. Vi morede os dejligt, snakkede med en hel bunke nordmænd og forvirrede dem frygteligt ved at snakke dansk i munden på hinanden. Selvfølgelig kom vi fem minutter for sent hjem, hvilket resulterede i en „alvorlig reprimande“ fra Petersen, der nøje belærte os om præcision i hans unge dage osv. osv. — 5 minutter er nu også længe, — i vore dage!!! Selvfølgelig fik han også frk. Petersen på sit parti, så hun moraliserede også en del, — men de er nu søde begge to, når man altså ikke tager dem altfor alvorligt!!! — Godnat med jer!“

Lørdag morgen startede en pragtfuld sejltur ad Sognefjordens inderste smalle arme. Morgenmad fik vi ikke før afrejsen, for der var ikke tid til at opdrive mælk i byen. Det blev påstået, at der kun fandtes 2 køer i byen, og den ene af dem tilmed var gold. Vi var sultne, men — —

„— da båden lagde til i Kaupanger, fo'r vi alle fra borde. Et par drenge blev sendt efter mælk, og vi begyndte at spise midt på havnepladsen. Pludselig skulle båden sejle, og vi måtte fortsætte måltidet på dækket, og der smurte vi „oste- og pølsemadder“ i så lange baner, at vore medpassagerer med undrende hovedrysten begyndte at filme om os.“ —

Efter sejlturen og en meget spændende bustur ad stejle nålesvingsveje nåede vi i Voss netop at se et glimt af et rigtig Vossebryllup. Søndag formiddag blandede vi os med menigheden i den interessante gamle kirke, og om eftermiddagen gik vi til fjelds — —

„Vi havde en pragtfuld udsigt til alle sider. Kiggede vi ned, så vi Voss ligge for foden af fjeldet ved en dejlig stor sø, og på den anden side af denne lå det sneklædte „Gråsida“ fjeld. Vi

Sne i Juli

travede stadig opad med en begyndende tørst på grund af den stegende hede, men Petersen havde jo lovet os, at vi skulle få masser af vand, når vi kom op i ca. 400 m højde, så vi tørstede roligt videre. Men godmorgen mine blanke støvler, der var ikke en dråbe vand at finde nogen steder, og da vi nåede et par små sæterhytter, hvor vi ville købe mælk, var beboerne ikke hjemme. I stedet underholdt vi os med en mængde dejlige får, der løb omkring med små ringlende bjælder om halsen. Hvor disse bjælder dog passer godt ind i det norske landskab. Opad, stadig opad. Senere nåede vi igen et par sæterhytter, men mælken var solgt, og kørerne var gået, så vi tørstede videre. Derfra blev vi dog vist hen til to „brønde“, der lå lige ved siden af hinanden. Vi drak alle sammen af den til venstre, for i den var der kun een tudse, i den anden var der to. Vi klatrede og kravlede igen og nåede endelig toppen, hvor den mest vidunderlige udsigt var anstrengelsernes løn.“ —

Vi blev et par dage i Voss og nød livet — —

„Aften blev vi sluppet løs her i Voss og fik for en gangs skyld besked på at stiftte bekendtskaber. Men selvom drengene rettede adskillige forespørgsler om tændstikker til byens jenter, blev der vist ikke etableret nogen særlig stabile forbindelser.“

— Og først tirsdag tog vi med den eksklusive Bergensbane tilbage til Oslo —

„hvor vi i aften fik nattegn til kl. 23 med strengt påbud om ikke at besøge restauranter o. lign. Vi spadserede en tur i byen og drak et par brus forskellige steder. Humøret var, skønt blandet med vemod af hensyn til afrejsen i morgen, højt som sædvanligt. Frk. Petersen var også helt kåd. Tænk, hun blev efter sigende vist rundt i byen og fulgt hjem af en, eller måske flere, soløjtninger!!!“

Onsdag så vi rådhuset og Bygdøya, før vi gik om bord for hjemgående. —

„— Vejret var vidunderligt. Månen spejlede sig i havet, der kun bølgede ganske let, netop nok til at få måneskinnet til at ligne et helt fyrværkeri af små stjerner, der dansede hen over havoverfladen. Men alt for hurtigt

En af de skønne udsigter

er det blevet midnat. Petersen har fulgt frk. Petersen til kahytten, hvorefter vi forsøgte at sende ham i seng, men den gik altså ikke!!!"

Vi nåede København og fik os anbragt i toget, og selv om afskeden nu nærmede sig med stærke skridt, var humøret stadig i orden. Men — i Slagelse sagde den mindste Birgit farvel og gned en lille tåre ud af øjekrogen, hvorefter den største Birgit straks stillede sig solidarisk og fremtryllede

en noget større tåre, og inden vi nåede Høng, var flokken i en sådan grad af „opløsning“, at frk. Petersen og jeg af tilfældige tilskuere i flere dage var mistænkt for at have mishandlet de arme elever på det grusomste. Heldigvis havde vi en rolig samvittighed og kunne delvis tage tårerne som et tegn på, at turen havde været vellykket.

Jonna Rasmussen. Helge Petersen.

Hvem er hvad - og hvor?

Eksamenskursus

1949 Fru *Else Rolsted Jensen*, f. Thomsen, har sendt os følgende oplysninger: Frk. *Inga Christiansen* er ved hovedtelegrafan i København.

Arne Jensen skriver, at han for fire år siden satte friheden overstyr til fordel for en pige fra det vilde vesten. Har en søn, Finn. — Ansat som kvægavlsassistent i Varde. Adr. uforandret.

Frk. *Ida Midtgård* og frk. *Ruth Olufsson* er begge på Jonstrup seminarium. Nøjagtig adresse ubekendt.

Svend Thorsted er blevet ingeniør samt forenet med Ditte. Adresse ubekendt.

Bennet Østergård skriver: „Jeg tog studentereksamen fra Aarhus Kate-dralskole 1952 efter 3 års kamp med de gamle klassikere på græsk og latin. Siden har jeg leget med ved den teologiske røverkule på Aarhus universitet. Og her er livet værd at leve. Bl. a. fordi jeg er blevet forlovet.“ Adresse: Mylius Erichsensvej 17, Aarhus.

Kaj Stecher Hansen er stadig ansat ved K.T.A.S. Er blevet gift og har i august d. å. fået en dreng, som benævnes med „verdens sødeste“. Typisk faderstolthed. — Adr.: Vestervænget 41, Roskilde.

Om sig selv skriver *Else Jensen*: Selv kom jeg fra Høng i 1952 og var i forretning hjemme til januar 53, hvor jeg blev gift. Jeg nyder livet som „kone“ og spekulerer på alt andet end at læse. En eksamen i madlavning havde ikke været af vejen. Adr.: Chr. Hansensvej 15¹, Svinninge.

Realskolen

1919 Fru *Musse Ringstrøm* skriver:

Tage Bergstedt bor „Elmegaard“, Ruds Vedby.

Svend Aage Larsen læste til jurist, men blev syg af overanstrengelse — døde 48 år gl.

Edith Hansen, Høng, gift med trafikassistent i Slagelse.

Kamilla Munk læste til forskolelærerinde, men blev syg og døde, 29 år gl., af lungebetændelse.

Viggo Jørgensen, Rerslev, er købmand.

Skat Jensen, Ruds Vedby, er kommunelærer i København.

Bodil Jensen, gift og bor i Hagested ved Holbæk.

Musse Ringstrøm, Dommerboligen, Fjerritslev. — Min mand er siden sidste oplysninger blev fremsendt udnævnt til dommer over Vester- og Øster-Hanherreder her i Fjerritslev.

Mindeord

Arne Vestergaard

„En søndag morgen netop som kirkeklokkerne begyndte at ringe til formiddagsgudstjeneste døde Arne,“ skriver fru Vestergaard i et brev her til skolen. Arne Vestergaard, der tog præliminæreksamen her fra kursus i 1952, blev ved juletid indlagt på Kommunehospitalet i København for at gennemgå en operation for mavesår. Operationen blev tilsyneladende godt overstået, og han skulle allerede til at stå op, da der tilstødte en komplikation.

Vi, der lærte ham at kende, vil mindes ham, mindes hans imødekommende væsen, hans gode humør og venlighed, men bag Arnes smil lå der megen alvor. Han havde det ikke altid let med sig selv, havde tilsyneladende tit svært ved at finde harmonien i tilværelsen.

Det var hans hensigt at læse til faglærer i dansk og historie, og af den grund startede han på faglærerkursus i København, hvor han gik, da han blev syg. Hans sidste tid på hospitalet var streng. Han havde stærke smerter, men en lykke var det, at hans mor kunne være hos ham og pleje ham.

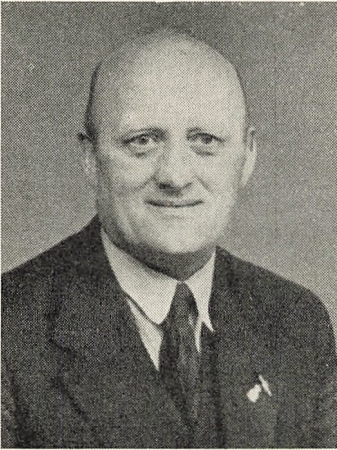
Vi her på skolen, der kendte ham, vil ære hans minde.

Arne Vestergaard

JOHS. JØRGENSEN.

N. Ringgaard

Lærer Ringgaard

I et af mine fødselsdagsbreve får jeg det sørgelige budskab, at lærer N. Ringgaard, en af mine kære gamle elever, er død, kun 56 år gammel.

Med ham har folkeskolen mistet en god mand. I en moden alder begyndte Ringgaard at læse på Høng Kursus, og med lyst og energi tog han fat; han vidste, hvad han ville, målet var sat, han ville være lærer. Ringgaard fik sin manddomsgerning i Holev på Fyn.

Ved 25 års jubilæet 1946 mødtes de fleste fra hans hold, en herlig flok, til fest hos os. Ringgaard selv var i strålende humør; gennem samtale med ham fik jeg indtryk af en mand, der var glad i sin gerning og lykkelig i sit hjem. Hans kone skriver da også til mig, at han sov

ind — uden forudgående sygdom — med et smil om munden, og hun føjer til: Han var enestående god overfor børnene og mig. Det er et dejligt eftermæle at få, og fra hans gamle skole skal der lyde et: Ære være hans minde!

K.D.

Årets gang

JEG FIK EN DAG i sommerferien et brev med en invitation til en forlovelsesmiddag i København. Tanken var smuk, men uheldigvis var der sket det beklagelige, at brevet havde været seks uger undervejs — så middagen var en forlængst overstået begivenhed.

Jeg kommer til at tænke på dette, nu da jeg skal til at skrive min julehilsen til elevforeningens medlemmer. Også denne hilsen er ca. halvanden måned om at nå frem, selv om postvæsenet i dette tilfælde frakendes enhver skyld. I vor moderne tid, hvor et brev når til de fjerneste steder på ganske få dage, kan der være noget mærkeligt ved at skrive en hilsen i begyndelsen af november og vide, at den først bliver læst ved juletid. Man føler uvilkårligt, at så uendelig mange ting kan ske i den mellemliggende periode, som man gerne ville have haft med. Endnu er der jo heldigvis længe til jul, — jeg siger heldigvis, ikke mindst, når jeg tænker på alt det, vi skal nå, inden vi kommer så vidt. (Vi skolefolk har en vis tendens til at inndele skoleåret i gode og mindre gode perioder, og perioden fra efterårsferien til jul er kendt for at være en af de særlig gode.)

Det forekommer altid lidt svært i en hilsen som denne at skulle give et indtryk af det skoleår, der er gået. Det, man skriver, vil let få karakter af en opremsning, hvor de særlige lejligheder kommer til at indtage en for prominent plads, medens alle de små begivenheder fra hverdagen, små glædelige og irriterende oplevelser, slet ikke kommer med. Dog har jeg den store fordel, at jeg skriver til gamle elever, der alle på et eller andet tidspunkt — for længere eller kortere tid siden — har været elever på skolen og følgelig vil være så fortrolige med atmosfæren her på stedet, at de i fantasien vil kunne udfylde det manglende.

Vi vil derfor ligesom i eventy-

Er de ikke søde!

Lærer Jensen er betænkelig ved situationen

rene starte ved begyndelsen, hvilket i realiteten vil sige, at vi går lige nøjagtigt et år tilbage til det tidspunkt, hvor det forrige elevskrift blev sendt ud.

Vi begyndte skolen efter nytår med en ny matematiklærer, *Erik Stougaard Thomsen* fra Vebbestrup, der afløste Wagner Jensen. Thomsen lader allerede til at være faldet godt til hos os, og vi er glade over at have fået ham knyttet til skolen. Apropos Wagner Jensen, så skal jeg her omtale, at han nu er havnet i en stilling, hvor vi alle følte, at han før eller siden burde havne, idet han fra det nye skoleårs begyndelse blev skolebestyrer på Slagelse private Realskole. Her vil Jensen få brug for både sine pædagogiske og administrative evner i fuldt mål, og jeg vil gerne her i elevskriftet have lov til at ønske

ham held og lykke med den nye gerning. — I februar havde vi den årlige skolefest på hotellet. Salen var som sædvanlig fyldt til trængsel, humøret var højt og temperaturen var fæl. Lærere og elever i fællesskab opførte „Verdens rigeste Pige“ og høstede stort og velfortjent bifald. Vi havde naturligvis en hektisk uge forinden, men færdige nåede vi da at blive, selv om det var i sidste øjeblik. Det er utroligt, hvad der kan nås, når det skal nås. Vi har iøvrigt foretaget det, som vi i mange år har tænkt på at gøre, nemlig flyttet skoleballen hen til november, så den 29. ds. går det løs igen, denne gang med „Genboerne“. Der er flere grunde til, at vi har flyttet skolefesten, for det første synes vi, at vi har lidt mere tid at råde over på denne årstid, hvor eksamen stadig ligger behagelig fjernt, og endvidere er det vor erfaring, at influenza — epidemier og lignende ubehagelige ting normalt først sætter ind efter jul. Og for os, der flere gange har været ude for, at to eller tre af de ledende kræfter lå med 40 graders feber lige inden festen, har *ordet influenza* alene været i stand til at fremkalde mareridt.

Og så gik foråret med enkelte solskinsdage og uendelig mange regnvejrsdage. Sådant forekom det i alle tilfælde mig. Måske forstærkedes dette indtryk yderligere, fordi vi i denne periode var uden bil. (Chevrolet'en var efter mange års tro tjeneste blevet solgt, medens vi endnu kunne få noget for den, og med lidt forhastet optimisme regnede vi med, at nu kunne det da kun dreje sig om timer, inden bilhandelen blev givet fri.) Da vi var uden bil, måtte jeg foretage min daglige tur til gymnasiet, hvor jeg altid har første

morgentime, på lærer Hansens ærværdige cykle, hvilket i sig selv er en bedrift, og når så samtidig regnen øser ned, er det næsten mere, end man kan bære. Jeg har i alle tilfældeskyndt mig lidt at få en „ny“ bil, en Kaptajn fra 1939, og i Danmark er som bekendt alle vogne under 15 år nye.

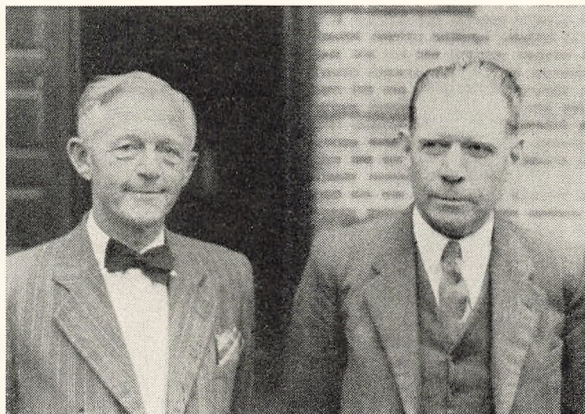
Til eksamen i

sommer havde vi to meget store hold oppe, både til mellemskoleeksamen og til realeksamen. Jeg havde en særlig sympati for den realklasse, der gik ud, idet vi nemlig var startet her på skolen samtidig i 1948. Det var en klasse, vi altid havde været glade for, en klasse, der forstod at arbejde, og samtidig en klasse med et dejligt humør. Eksamenstiden føltes forresten i år betydelig lettere, da vi ikke havde nogen kursusklasse oppe. Ikke mindst på det kaloriemæssige område mærkedes det. De daglige frokoster og middage i halvanden måned kan godt være strenge at komme igennem.

Skoleafslutningen faldt på en af disse forholdsvis sjældne sommerdage, hvor varmen simpelthen er for streng. Gymnastiksalen var som et drivhus.

Jeg fattede mig af hensyn til temperaturen i korthed. Der blev uddelt eksamensbeviser og flidspræmier, og så drog alle af sted på sommerferie.

For realklassens vedkommende gik turen i år til Norge. *Bertha Petersen* og lærer *Petersen* var med som ledere. For mange af realisterne var det den første udenlandsrejse, og da man

40-årige: Skoleinspektør Einar Christophersen, Holbæk.
Forpagter Sander Rasmussen, Klippede, Ørslev

30 årige. Fra venstre: Grd. Christensen, Viceinspektør Signe Møller (den kommunale mellemskole, Holbæk), fru stationsforstander Madsen (Herdis Larsen), Ulstrup, Jylland, frk. Alice Christensen, Kalundborg

Ja, sådan så præerne altså ud i 1928

nåede helt op til Bergen, blev det naturligvis for de elever, der ikke før havde set fjelde, en stor oplevelse. Stemningen var, efter hvad Petersen refererer, strålende, indtil man på tilbageturen nåede til Havrebjerg, hvor den første skulle tage afsked. Der blev den første lille tåre fældet, og helt galt blev det, da man nåede Høng station, hvor størstedelen af pigerne hulkede højlydt, så de stakkels forældre, der var mødt op for at byde velkommen hjem, blev aldeles rystede ved tanken om, hvad de stakkels børn havde gennemgået. Jeg har været med på adskillige skolerejser men dog aldrig oplevet noget tilsvarende, så jeg kan forstå, at denne tur *må* have været noget ud over det almindelige.

Den 10. august var som bekendt en stor dag, idet moster fyldte 70, hvad hverken hun selv eller andre er tilbøjelige til at tro på. Hun har nu sit rare hjem oppe på Bakkevej, en rigtig lille idyl, hvor hun har fået sig indrettet dejligt og kan se gode venner hos sig. Huset indeholder lige netop, hvad hun har brug for, og haven, der i foråret mest mindede om en pløjemark, er i løbet af sommeren blevet den hyggeligste lille have, hvor Mortensen har udvirket rene mirakler. Georginerne har blomstret lige til de allersidste dage.

Helt fred og ro får hun dog ikke lov til at få deroppe. Det sker hyppigt, at vi sender bud efter hende, når det kniber med at klare timerne på grund af sygdom eller lign., og altid kommer hun beredvilligt, og det siger vi hende tak for.

Fødselsdagen blev fejret som familiefest — familien plus nogle enkelte gode venner — og vi fik en festlig aften sammen. Der blev holdt mange taler og fremført mange gode ønsker for de kommende år.

Da vi skulle begynde skolen igen efter sommerferien, glædede jeg mig ved tanken om, at vi ikke skulle skifte lærere. Jeg er endnu engang blevet belært

om, at det kan betale sig at banke under bordet i god tid. I slutningen af august kom lærerinde frk. *Jensen* nemlig og betroede mig, at hun skulle giftes til oktober og derfor ikke kunne fortsætte. Nu var gode råd dyre. Det er nemlig ikke let for øjeblikket at skaffe en vikar med kort varsel — lærermanglen er stadigvæk følelig. Men heldigvis lykkedes det at løse den gordiske knude, idet frk. *Jensens* timer blev stykket ud til tre forskellige, nemlig frk. *Jørgensen* fra husmandsskolen, der overtog håndarbejdsundervisningen, danselærerinde *Inger Hansen* — tidligere elev — der tog sig af gymnastikken, og pastor *Paludan-Müller*, Sæby, der venligst overtog religionsundervisningen i et par klasser. Vi åndede lettet op. Det er naturligvis ikke morsomt på en skole at mangle en lærer. Man kan nok så nogenlunde redde sig igennem en kortere tid, men i det lange løb vil det uvægerlig give for mange forstyrrelser.

25 års jubilærer. Fra venstre: Knud Nielsen (præ), Helge Nørvig (real), og vores allesammens Kirsten (Hansen, præ)

De to nye l-mellem'er var i år ikke helt så store, som de var det foregående år, hvilket formodentlig skyldes, at der er blevet startet eksamensskole i Gørlev. Vi er dog langt fra kede af at være lidt færre derovre i skolen. Som jeg tidligere har skrevet var der næsten for mange elever i forhold til bygningens størrelse, og så disse fortvivlede vandreklasser. Den omstændighed, at ingen klasse har et lokale, som den fuldt og helt kan kalde sit eget, men at alle klasser i løbet af ugen kommer på gæsteoptræden rundt i samtlige lokaler, gør det meget sværere at skaffe den orden, man kunne ønske sig. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg drømmer om at få de to lokaler på anden sal i skolebygningen taget ind til klasseværelser. Deroppe kunne nemlig indrettes et par udmærkede klasser, uden at det behøvede at blive særlig dyrt eller omstændeligt, men foreløbig har jeg lovet frk. *Petersen*, at der ikke vil blive foretaget noget, før hun har fundet et andet godt sted at bo, hvilket i Høng er nøjagtigt lige så vanskeligt som alle andre steder.

Den sidste lørdag-søndag i august havde vi som sædvanlig elevmødet. Heldigvis var vejret så nogenlunde, så vi ikke var nødt til at opholde os indendørs hele tiden, men kunne nyde solen i haven ind imellem. 25-års jubilæarerne var til middag lørdag. Der var mødt ialt syv, henholdsvis fem fra realklassen — deriblandt *Helge Nørvig*, der nu er avanceret så langt — og

to fra præen. Man tog interesseret hinanden i øjesyn for at konstatere, om de 25 år havde sat sig ydre spor, fandt ud af, at alle så yngre og smukkere ud end dengang og var hurtigt i gang med at drøfte alle de mange fælles minder fra gamle dage.

Rent personlig er jeg egentlig tilhænger af, at denne lille middag for jubilarerne blev holdt uafhængigt af elevmødet, fordi jeg synes, at man så ville få mere tid til at snakke med jubilarerne, men jeg kan på den anden side også se, at der er meget, der taler for den nuværende ordning, bl. a. det forhold, at jubilarerne naturligvis også ønsker at være med til *selve mødet*.

Også en hel del ikke-jubilarer var kommet allerede lørdag aften, så vi fik en hyggelig aften sammen. Ganske tilfældig havde vi besøg af en af vore gode venner, som vil være kendt af mange tidligere elever, nemlig bibliotekar *Rütting*, der har glædet os mange gange med foredrag og Mester Jakel-forestillinger. Rütting arbejder nu bl. a. for amerikanerne, idet han laver radioreportager, der bliver udsendt af den amerikanske radio i Tyskland. I den anledning er han næsten altid på farten for at samle materiale og var inden elevmødet lige vendt tilbage fra Berlin, vel nok i øjeblikket en af de mest spændende byer at besøge. Vi profiterede af Rüttings besøg ved at få ham til at fortælle om sine indtryk dernede fra, hvilket han gjorde aldeles udmærket, idet han yderligere ved hjælp af en masse aktuelle billeder kompletterede det billede, han gav af øjeblikkets Berlin. Jeg tror, at alle, der var tilstede den aften, var glade for at høre ham.

Søndag formiddag var der som sædvanlig frit samvær. Om eftermiddagen talte jeg i gymnastiksalen om England, og derefter — ved kaffen — fulgte den årlige generalforsamling i elevforeningen, der traditionen tro var prisværdig kort. Om aftenen samledes vi med gymnasiet henne på hotellet til en

Realklassen 1928

Realklassen 1953

lille svingom. Desværre var der mange, der ikke kunne være med om aftenen, da en hel del skulle nå sidste forbindelse til København, og sidste forbindelse det vil sige kl. 21. Vi går derfor nok igen næste år tilbage til den tidligere ordning med ballet lørdag aften, men foreløbig glæder vi os nu til festen i februar i København, hvor vi håber at se en del af dem, der ikke har lejlighed til at komme til Høng til møderne herude.

Da sommerferien var blevet tilbragt herhjemme i Danmark, benyttede jeg mig af et tilbud om at komme en tur syd på i efterårsferien, idet Helge Nørvig og hans kone skulle på en kombineret studie- og ferietur til Holland, Belgien og Frankrig. Det blev en dejlig tur, men for streng. Vi havde kun ti dage til vor rådighed, da både Helge Nørvig og jeg skulle være tilbage, og resultatet var, at vi daglig måtte tilbagelægge længere distancer end behageligt var, men en masse fik vi naturligvis set og vendte hjem med en masse friske indtryk, der nu skal til at bundfælde sig.

Og nu nærmer vi os altså december, som på skolen altid har sit særlige præg. Selv om vi i det store og hele forsøger at gemme julestemningen til den sidste dag inden ferien for at gøre den mere festlig, så lykkes det ikke altid. Jeg ved af erfaring, at når vi først kommer ind i julemåneden, så har i alle tilfælde de mindre klasser den indstilling, at nu er det om ikke helt — så dog næsten — jul, og det sætter naturligvis sit præg. De glæder sig, og vi andre glæder os også. Jeg vil her tilsidst gerne sende en hilsen til elevforeningens medlemmer, til alle gode venner nær og fjern med en tak for det år, der er gået, en tak for de besøg, vi har haft og for de mange hilser, jeg har fået, med ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Jeres hengivne

JOHANNES JØRGENSEN.

Afskrift af elevforeningens protokol

Generalforsamling afholdtes på skolen den 30. august. Depotbestyrer *H. K. Nielsen*, Høng, valgtes til dirigent. Formanden, *Hans Bagge*, aflagde beretning. Elevforeningens medlemstal var i årets løb steget fra 780 til 830.

Man mindedes de i årets løb afdøde, der havde haft tilknytning til skolen.

Kassereren, frk. *Olsen*, oplæste regnskabet, og ved det efterfølgende valg til bestyrelsen genvalgtes denne.

Fundats for Anders Dolleris' mindefond

§ 1. Anders Dolleris' mindefond er oprettet af Elevforeningen for Høng realskole og eksamenskursus. Dens grundfond, kr. 2609,10, er indkommet ved indsamling blandt elever og skolens venner i 1948. Fonden kan forøges ved senere gaver.

§ 2. Fondens hovedstol skal stå urørt, og dens styrelse disponerer kun over renterne. Disse anvendes efter styrelsens skøn til støtte for elever på skolen efter formål, som man må formene er i Anders Dolleris' ånd. Legatet uddeles een gang årlig, på Anders Dolleris' fødselsdag, første gang 2. november 1949.

§ 3. Styrelsen sørger for midlernes anbringelse på den mest fordelagtige måde og har ansvaret for disses tilstedeværelse.

§ 4. Styrelsen består af 3 medlemmer, een repræsentant for Anders Dolleris' familie, valgt af denne, eet medlem, valgt af skolens lærere, og eet medlem, valgt af elevforeningens styrelse. Mindefondens styrelse vælger selv formand og kasserer, der kan være samme person.

§ 5. Styrelsen aflægger hvert år på generalforsamlingen i Elevforeningen for Høng realskole og eksamenskursus regnskab over fondens midler. Generalforsamlingen træffer ligeledes beslutning om eventuelle ændringer i nærværende fundats.

Således vedtaget på generalforsamlingen 4. september 1949.

* * *

Styrelsen består af Johs. Jørgensen, lærer Georg Hansen og Hans Bagge. 100 kr. af renterne er tildelt *Kurt Christiansen*, Bjerre, fra realklassen.

Næste års elevmøde

afholdes på skolen i Høng lørdag 28. og søndag 29. august 1954.

I forbindelse hermed afholder elevforeningen generalforsamling med følgende dagsorden:

1. Beretning. 2. Foreningens regnskab. 3. Regnskab for mindefonden. 4. Valg af 3 medlemmer til styrelsen. Efter tur afgår Hans Jørgensen, Mathorne og Hans Bagge. 5. Valg af stedfortrædere. 6. Valg af revisor. Efter tur afgår Wagner Jensen.

Virk for tilgang af ny medlemmer!

Elevforeningens indbetalingsadresse: *Elevforeningen for Høng realskole og eksamenskursus v/ frk. Anna Olsen, VU's landsorganisation, V. Boulevard 4, København V.* Postkonto 12273. Telf. Central 3805.

ANNA OLSEN, kasserer.

Lørdag 6. februar 1954 afholdes fest i Officersforeningen, V. Boulevard 20, København, sammen med Høng-samfundet. Nærmere ved brevkort.

Medlemsliste

Lærere:

Skolebestyrer Johs. Jørgensen, Realskolen, Høng.
Fru Karen Dolleris, Realskolen, Høng.
Kommunelærer E. Seest Mogensen, Nysted.
Lærerinde frk. B. Petersen, Realskolen, Høng.
Lærerinde fru Østergaard, Brenderup.
Skolebestyrer Wagner Jensen, Slagelse private Realskole, Slagelse.
Realskolebestyrer Johs. Petersen, Odder.
Lærer Guld, Borød, Sorø.
Mrs. Bjørn Jørgensen, f. Varberg, 13 Toluca Estates, North Hollywood, Californien, U. S. A.
Frk. M. Vinge, Rørholmegade 20, Hobro.
Viceinspektør Bernh. Sørensen, Brabrand.
Forstander Svend Nielsen, Raagelund, Marslev.
Lærer Vagn Dybkær, Graasten Bank, Krusaa, Padborg.
Frk. Emma Fischer, Rønnebæk skole, Næstved.
Lærer Sigurd Kramer, Jul. Valentinersvej 13, 4. Sal, Kbh. F.
Lærerinde frk. E. Dyhr, Slagelse private Realskole, Frederiksgade 12, Slagelse.
Lærer Aage Skræpgaard, Faxe Ladeplads.
Lærerinde fru Anna Møller, f. Juel, Hegnet 26, Holbæk.
Lærerinde frk. Anne Lindholm, Høng Realskole, Høng.
Lærer Poul Dons, Børkop Realskole, Børkop.
Lærer Knud Bjerre, Rødding, Viborg.
Lærerinde fru Ellen Hansen, f. Storgaard, Skovstrup skole, Gistrup.
Lærer Rs. Hansen, Skovstrup skole, Gistrup.
Lærerinde frk. Else Madsen, Brøstrup, Rødding.
Lærer Knud Petterson, Taastrup Realskole, Taastrup.
Lærer Georg Hansen, Realskolen, Høng.
Lærer Erik Olsen, Realskolen, Høng.
Lærer Bent Jensen, Realskolen, Høng.

Eksamenskursus:

- 1904 Fru Thea Brander, f. Jørgensen, Koivikko, Puhos, Finland.
1905 Provst H. Olsen, Gudum, Vestj.
1907 Fru Ragnhild Hansen Larsen, f. Jørgensen, Frederiksborgvej, Roskilde.
1908 Frk. Gudrun Hansen, Lindeallé 14, Ballerup.
1909 Lærer Hans Jensen, Nykøbing S.
Landsretssagfører Alb. P. Larsen, Høng.
1910 Kommunekasserer Chr. Christensen, Hjørring.
Fru Sigrid Fogh, f. Olsen, Klejtrup skole, Hobro.
Toldforvalter, cand. jur. J. Kr. Jervø, Holbæk.
1911 Sagfører, cand. jur. Johs. Blide, Colbjørnsensgade 3, 3. Sal, Kbh. V.
Fru Margrethe Blide, f. Grønnebæk, Colbjørnsensgade 3, 3. Sal, Kbh. V.
Fru Dagmar Kofoed Larsen, f. Dolleris, Bakkevænget 13, Aalborg.
1912 Læge J. Fr. Ellum, Gl. Køgevej 276, Hvidovre, Valby.

- 1913 Viceinspektør E. Christophersen, Esterhøj, Holbæk.
 Professor Mathias Jørgensen, Kajerødvej 59, Birkerød.
 Stationsforstander Kr. Kristensen, Kagerup st.
 Forpagter Sander Rasmussen, Bøgeskovgaard, Klippede, Ørslev.
- 1914 Overingeniør Sigurd Bjørn, Emiliekildevej 50, Klampenborg.
 Landinspektør Sven Lannung, Amager Boulevard 127, Kbh. S.
 Redaktør A. Kofoed Larsen, Bakkevænget 13, Aalborg.
 Stationsforstander H. K. Madsen, Ulstrup.
- 1915 Professor Peter Skakutrup, „Torpet“, Risskov.
- 1916 Gdr. Aage Frandsen, Kornumgaard, Tjørnelunde, Høng.
 Dr. Bjørn Jørgensen, 13 Toluca Estates, North Hollywood, Californien.
 Prokurist Holger Larsen, Bellisvej 16, Kbh. F.
 Fru Esther Nielsen, f. Madsen, Hedevej 1, Høng.
 Gdr. Svend Povelsen, Gudum Møllegaard, Slagelse.
 Gdr. Chr. Rasmussen, St. Egedegaard, Mulstrup, Ringsted.
 Fru Grethe Mindedal Rasmussen, f. Hansen, Ollerup Haandværker-
 skole, Ollerup.
- 1917 Dr. Clara Christensen, 1944 Laurel Canyon Boulevard, Hollywood 46,
 Californien, U. S. A.
 Civilingeniør Wilhelm van Deurs, Frugtparken 7, Gentofte.
 Læge Rasmus Jensen, Fejø.
 Depotejer H. K. Nielsen, Hedevej 1, Høng.
 Stadsdyrlæge Ove Holten Rasmussen, Roskildevej 13, Holbæk.
- 1918 Fru Agnes Hansen, f. Petersen, Fredensgade 5, 1. sal, Brønderslev.
 Civilingeniør B. Koudahl, Jægersborgvej 41, Kg.s Lyngby.
 Direktør Aksel Kousgaard Nielsen, Fasanhaven 29, Gentofte.
 Tandlæge frk. Inga Nielsen, Tinggade 1, Ringsted.
 Skoleinspektør Nimb-Christensen, Kongevejens skole, Virum, Lyngby.
 Forlagsboghandler Folmer Pedersen, Krathusvej 5, Charlottenlund.
 Direktør Gustav Theilgaard, Køge.
- 1919 Sekretær Kr. Andersen, Lindegaardsvej 7, Ballerup.
 Gdr. Anders Boes, Hem Skovgaard, Skanderborg.
 Civilingeniør Aksel Ebbesen, Øresundshøj 16, Charlottenlund.
 Sognepræst Hans Ebbesen, Døstrup, Sønderjylland.
 Købmand Holger Grand, Kontorforsyningen, Næstved.
 Fru Ellen Hemmingsen, f. Petersen, Hjultorvet 12, Næstved.
 Landinspektør Vald. Jacobsen, Njalsgade 18, 2. sal, Kbh. S.
 Lærerinde frk. Anna Jensen, Irmingersgade 12, 5. sal, Kbh. Ø.
 Overbibliotekar frk. Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
 Lærerinde frk. Johanne Kristoffersen, Svendsgade 21, Odense.
 Overlæge Peter Ladekarl, St. Josephs hospital, Odense.
 Fru Ellen Kousgaard Nielsen, f. Nøhr Hansen, Fasanhaven 29,
 Gentofte.
 Civilingeniør F. Duelund Nielsen, Gunnekær 24—26, Rødovre, Vanløse.
 Grosserer Martin Rasmussen, Emdrupvænge 26, Kbh. Ø.
 Fuldmægtig, cand. polit. fru Harriet Wulff-Petersen, f. Munk, Markvej
 54, Kbh. F.
- 1920 Lærerinde frk. Gudrun Hansen, Kommuneskolen, Asnæs.
 Direktionsssekretær Aage Juul-Larsen, Bernstorffsvej 100, Hellerup.
 Kontorchef, cand. polit. Johs. Kjeld, Normasvej 37, Valby.
 Fuldmægtig, cand. polit. Knud Westlund, Stranden 337, Klampenborg.
- 1921 Henry Aabo, Avedøre skole, Glostrup.
 Lærer Hans Holten Hansen, Bjergsted, Jyderup.
 Redaktør Aksel Jørgensen, Thyregodsvej 3, Valby.

- Prokurist Jørgen Jørgensen, Nydamsvej 15, Bagsværd.
 Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Søborg.
 Grosserer Aage Lavsén, Holmstrup.
 Østergaard Madsen, Helmsvej 10, Silkeborg.
 Adjunkt, mag. art. Thorvald Nielsen, Tirsbækvej 9, Vanløse.
 Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
 Gdr. Philip Petersen, Tinghøj, Ørsted, Viby S.
 Fru Inge Wæver Rasmussen, f. Mathiassen, Ifversensvej 7, Hjørring.
- 1922 Kontorassistent frk. Hanne Find, Willemoesgade 31¹, Kbh. Ø.
 Frk. Gudrun Guldborg Hansen, Ebeltoft.
 Lærerinde frk. Gudrun Paarup Hansen, Købelev.
 Fru Marie Doose Hansen, Helgolandsgade 1, 2. sal, Kbh. V.
 Gdr. Viggo Hansen, Bøget, Præstø.
 Fru Bodil Hermansen, f. Jensen, Kirkevej 21, Charlottenlund.
 Massøse frk. Sigrid Jensen, „Hedebo“, Havdrup.
 Bogholder Chr. Petersen, Kinogaarden, Marienborgvej, Vordingborg.
 Lærerinde frk. Margrethe Petersen, Troense.
- 1923 Frk. Alice Christensen, Vestre Havnevej 16, Kalundborg.
 Gdr. Johs. Christensen, Gyrstinge, Ringsted.
 Fru Eleonora Ebbesen, f. Christensen, Stignæs skole, Skelskør.
 Cand. psyk. Mogens Ellehammer, Ejderstedgade 14, 3. sal, Kbh. V.
 Aktuar K. Foss, Brorsonsvej 3 A, Taastrup.
 Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Stavangervej 20, Esbjerg.
 Dyrslæge H. A. Hansen, Præstø.
 Forstander Knud Hansen, Bygholm, Horsens.
 Dyrslæge Mogens Jørgensen, Øster Jølby, Erslev.
 Frk. Signe Møller, Lindevej 4, Holbæk.
 Lærer C. Nielsen, Toksværd, Holme Olstrup.
 Lærer P. V. Nielsen, Holmen skole, Kvissel.
 Kommunalærer E. Richard, Birgitsvej 14, Bagsværd.
 Bogholder frk. Anna Sørensen, Kaserneboulevard 9, 2. sal, Aarhus.
- 1924 Frk. Eva Bernholm, Slotsalléen 47, Slagelse.
 Redaktør G. Haastrup-Vig, Øresundsvej 26, Kbh. S.
 Antikvarboghandler Johs. Jørgensen, Kongensvej 3, Kbh. F.
 Landinspektør E. Krog, Pileallé 15, Holte.
 Musiklærer Jens Lunding, Nyrup.
 Grosserer Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.
 Læge Viggo Olsen, Sankt Jørgensbjerg 20, Kalundborg.
 Dyrslæge R. Lykke Pedersen, Spjald.
 Korrespondent Emilius Sørensen, Septembervej 137, Herlev.
 Dyrslæge N. Veirup, Jellinge.
- 1925 Frk. Mary Andreasen, Bispebjergvej 71, 1. sal, Kbh. NV.
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Hørsholm.
 Fru Ester Nygaard Madsen, f. Lindeholm, Ruds Vedby.
 Dommerfuldmægtig Poul Berger Nielsen, Normasvej 31, Valby.
- 1926 Bibliotekar Carl Emil Andersen, Frederiksborggade 27, Kbh. K.
 Fru Ellen Margr. Hansen, f. Hansen, Møllevej 13, Vig st.
 Harald J. Jensen, Dame, Askeby.
- 1927 Redaktionssekretær Hans Bagge, Sorø Amtstidende, Slagelse.
 Fru Solvejg Aakjær Bjerre, Faaborg.
 Lagtingsmand, postekspeditør A. Djurhuus, Vaag, Færøerne.
 Lærerinde frk. Herdis Egede, Høve Friskole, Dalmose.
 Grosserer Edgar Fischer, Farimagsgade 37, Næstved.
 Fru Ingeborg Guldberg, f. Danielsen, Tjørnevænget 20, Lyngby.

- Maskinarbejder Poul Hansen, Ny Næstvedvej 9, Slagelse.
 Førstelærer Jens Henry Jensen, Svebølle.
 Lærer Riis Klausen, Til Jernbanen 2, 3. sal, Bagsværd.
 Direktør Karl Larsen, Bellevuegade 4, Kolding.
 Politifuldm., cand. jur. Mikkel Lund, Sønderborg.
 Afdelingsleder Helge Møller, Nørresøgade 37 A, 4. sal tv., Kbh. K.
 Bibliotekar frk. Inger Bøgelund Nielsen, Biblioteket, Vejle.
 Gdr. Asger Pedersen, Landsbjerggaard, Hulby, Korsør.
 Gdr. Niels Erik Rasmussen, Bolund, Nim, Horsens.
 Fru Elna Sørensen, f. Rasmussen, Jydeholmen 43, Vanløse.
 Stadsdyrlæge Gunnar Westergaard, Frederikshavn.
 Uddeler Robert Wødemann, Brugsforeningen, Helsingø.
- 1928 Fru Kirsten Hansen, f. Hansen, A. F. Beyersvej 3, 3. sal, Kbh. F.
 Kasserer Knud Nielsen, Faardrup, Flakkebjerg.
 Sekretær, cand. polit. Henning Normann, FAO, Viale delle Terme di
 Caracalles, Rom.
 Sognepræst Georg Søndergaard, Vesterborg.
 Dyrlæge K. Sørensen, Bjært.
- 1929 Forretningsfører Gudmund Andersen, Rebekkevej 27, 2. sal, Hellerup.
 Laur. E. Hansen, Reberbanen, Bogense.
 Cand. mag. Niels Holtze, Kastanievej 16, Nakskov.
 Landinspektør Poul Toft Jensen, Bag Klostret, Slagelse.
 Civilingeniør Jacob Jochumsen, Krogshøjvej 22, Bagsværd.
 Dyrlæge Aage Simonsen, Korsvejen, Fjerritslev.
 Dyrlæge Hans Ulsøe, Bakkehuset, Skævinge.
 Lærer Jørgen Videbæk, Hansensvej 2, Slagelse.
- 1930 Henry Madsen, Maarup, Nordby, Samsø.
 Gdr. Lars Sørensen, Reerslev, Ruds Vedby.
- 1931 Asbjørn Bøgh-Sørensen, Vestergade 28, Ringe.
 Fru Anna Marquard, Nørre Allé 73¹, Kalundborg.
 Olaf Evensen, Ringstedvej 56 B, st., Haslev.
 Dyrlæge J. C. Fogt, Svendstrup, Als.
 Sognepræst Svend Svindt Hansen, Præstegaarden, Ingstrup.
 Victor Larsen, Omø.
 Gartner Jacob Petersen, Overdams Huse, Hørsholm.
 Svend Rask Petersen, Aagaard Mølle, Aagaard.
 Frk. Ruth Schjøth, Ermelundsvej 45, 1. sal tv., Gentofte.
 Fru Elise Simonsen, f. Terpet, Korsvejen, Fjerritslev.
 Kommunalærer Gunnar Velsing-Rasmussen, Jægersborg Allé 69,
 Charlottenlund.
- 1932 Dyrlæge Jørgen Geert-Jørgensen, Stege.
 Lærerinde frk. Karen Grodal, Vald. Sejersvej 21, 1. sal, Holbæk.
 Sognepræst A. Kjeldgaard Knudsen, Seem, Ribe.
 Læge fru Astrid Klein, Spangsbjerg sanatorium, Esbjerg.
 Kontrolassistent Ejnar Larsen, Vejby.
 Fulmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbh. Ø.
 Fru Astrid Mygind, f. Lorentzen, Hans Knudsensplads 3, Kbh. Ø.
 Købmand Ejler Nielsen, Snarebakken, Ruds Vedby.
 Bibliotekar, mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
 Førstelærer Vald. Petersen, Egense.
 Johannes av Skardi, Thorshavn.
- 1933 Organist Anders Jørgensen, Bellahøjvej 125, 3. sal, Kbh. F.
- 1934 Massøse frk. Aase Buhr, Holbækvej, Kalundborg.
 Læge Ernst Joachim Hansen, Gladsaxevej 76, Søborg.

- Landinspektør Karl Munch Hermansen, Hyltebjergallé 36 B, Vanløse.
 Fru Rigmor Jørgensen, f. Christensen, Nørhoved, Fakse.
 Lærer Anker Ravnmark, Valdemarsgade 4, Ringsted.
- 1935 Ingeniør Ove E. Andersen, Klokketøbergade 9, Slagelse.
 Uddeler Jens Bagge, Rosted Brugsforening, Slagelse.
 Dyrlæge Aage Brændholt, Kalundborg.
 Sekretær, cand. jur. Asbjørn Grathe, Ejgaardsvej 20 C, Charlottenlund.
 Fru Agnes Jacobsen, f. Hansen, Kommunekontoret, Kr. Stillinge,
 Slagelse.
 Sekretær, cand. polit. Arne Jørgensen, Gothersgade 155, 5. sal, Kbh. K.
 Gdr. Aage Møller, Agersø.
 Dyrlæge Richard Nielsen, Svinget 5, Næstved.
 Olfert Petersen, Retortvej 28 B, 2. sal th., Valby.
 Dyrlæge Knud A. Rasmussen, Rimmensallé 14, Frederikshavn.
- 1936 Fuldmægtig Johs. Holst, Jydeholmen 9, st. tv., Vanløse.
 Ingeniør N. C. Jensen, Grønnevej 90, Virum.
 Sognepræst Frode Lauridsen, Kværs præstegaard, Tørsbøl.
 Vagn-Aage Lind, Vestergade 24, Nyborg.
 Redaktionssekretær Frede Pries Nielsen, Skive Folkeblad, Skive.
 Cand. mag. Knud Nordberg, Lindevang 20, Sønderborg.
 Civilingeniør Poul E. Petersen, Aabakkevej 52, Kbh. F.
- 1937 Gdr. Johs. Hansen, Hjorthøj, Ruds Vedby.
 Fængselsbejent Jens Bundgaard Jessen, Sdr. Omme.
 Pastor Johs. Madsen, Saltum, Nr. Saltum.
 Svend Aage Sørensen, „Arnen“, Vorbasse.
 Fru Inger Thomsen, f. Jensen, Henrik Niensensvej 10, Roskilde.
- 1938 Hans Bundgaard, Frederiksdalsvej 78 B, Virum.
 Civilingeniør Jens Johan Jensen, Østervang 57, Roskilde.
 Frk. Anna Pedersen, Hvidovrevej 115, 2. sal th., Valby.
 Syerske frk. Margrethe Sørensen, c/o gdr. Jørgensen, Strandgaarden,
 St. Fuglede.
 Dyrlæge Poul Sønderby Sørensen, Klinkby.
- 1939 Ingeniør Thorkild Hansen, Tagensvej 217, 3. sal, Kbh. NV.
 Fru Signe Johansen, f. Rasmussen, Mariendalsvej 39, 3. sal, Kbh. F.
 Fru Ellen Petersen, f. Nielsen, Slagelsevej, Gørlev S.
- 1940 Asgar Andersen, Højby S.
 Skovfoged Erik Tøftager Hansen, Bøgesøhus pr. Bøgesø.
 Gartner Thorkild L. Hansen, Høng.
 Bogholder Aksel Jensen, Bække.
 Peter Jørgensen, Lybækgade 15, Kbh. S.
 Jens Aage Kristensen, V. Heden pr. Vraa.
 Viggo Madsen, Frejtagade 7, Horsens.
 Frk. Ingeborg Nielsen, Vanløse Byvej 2, 2. sal th., Vanløse.
 Thyge Sørensen, Marianelund, Nexelø pr. Føllenslev.
- 1941 Murer Knud Oluf Andersen, Blæsinge pr. Havrebjerg.
 Forstkandidat Bent Jakobsen, Bernersvænget 32, Hvidovre.
 Trafikassistent frk. Ruth Sørensen, Jernbanestationen, Roskilde.
- 1942 Hans Lorents Andersen, Møller & Co., Asylgade, Odense.
 Fru Kathrine Jakobsen, f. Nielsen, Bernersvænget 32, Hvidovre.
 Esben Hansen Larsen, Bakkegaarden, Sperrestrup, Ølstykke.
 Fru Gerda Orth, f. Dige, Skotlands plads 10, 3. sal, Kbh. S.
 Karl Thordal, Tjørnegaardsvej 8, Gentofte.
- 1943 Stig Andersen, Braade Forskole, Braade.
 Karl Thanning Christensen, Kalundborgvej 14, 2. sal tv., Slagelse.

- Kaj Gohr Lauridsen, Vesterbrogade 161, Kbh. V.
 Aage Nielsen, Faardrup pr. Flakkebjerg.
 Radiotekniker Hans Nielsen, Aaboulevarden 3, 3. sal, Kbh. V.
 Fru Kirsten Nørby, f. Nielsesn, Østergaard, Asp, Struer.
 Frk. Annemarie Pedersen, Ubby, Jerslev S.
- 1944 Werner Blomhøj, Hovedgaden 3, Høng.
 Helmer Christensen, Sæby pr. Høng.
 Frk. Vera Christensen, Sæby pr. Høng.
 Poul Eriksen, „Østergaard“, Askhøj, Lolland.
 Trafikmedhjælper Knud S. Hansen, Villemoesgade 41, 3. sal th., Kbh. Ø.
 Werner Johansen, Nr. Asmindrup.
 Fru Bodil Valsgaard, f. Kristensen, Langagervej 16, Valby.
 Frk. Anne Lise Kæstel, Vetterslev-Høm Hovedskole, Ringsted.
 Bent Løkkegaard, Kornvænget 46, 1. sal, Ballerup.
 Ole Renberg, Gundsømagle, Roskilde.
 Kaj Sjørsløv, Korinth.
 Knud Voigt, „Stenbækgaard“, Vig st.
- 1945 Jacob Albrechtsen, Stibjerggaard, Askeby.
 Fru Dagny Eklund, f. Larsen, Hästhovsgatan 12, 2. sal, Västerås, Sverige.
 Lars Aage Hansen, Ruds Vedby.
 Fru Paula Dinesen Hansen, Dr. Abildgaardsallé 7, 3. sal tv., Kbh. V.
 Richardt Højland, Gierslev, Løve.
 Frk. Anna Lise Bang Jensen, Strandboulevarden 64, 5. sal, Kbh. Ø.
 Erling Jensen, Breidablikallé 9, Kbh. S.
 Hans Peter Nielsesn, Howitsvej 67 H, 2. sal, Kbh. F.
 Chr. Petersen, Vigerslevvej 105, Valby.
 Sekondløjtnant Hans Storm, Helnæs, Ebberup.
- 1946 Frk. Hedevig Bjerre, Venø, Struer.
 Martin Christiansen, Valbygaardsvej 53, Slagelse.
 Vagn Egsgaard, Sunds.
 Frk. Birgit Hansen, Lindencronegaard, Klippinge.
 Frk. Lis Hansen, Frihedsvej 11, Esbjerg.
 Erik Jacobsen, Svinninge, Nr. Asmindrup.
 Frk. Lise Jacobsen, Kirke Stillinge, Slagelse.
 Kaare Jensen, Nørredal, Højerup, St. Heddinge.
 Poul Jensen, Knudstrup, Løve.
 Hans Erik Larsen, Næsby, Ranum.
 Lærer Kr. Larsen, Krarup skole, Espe.
 Frk. Gerda Kirkegaard Madsen, Nebsager, Hornsyld.
 Fru Jenny Nielsen, f. Holm, Howitsvej 67 H, 2. sal, Kbh. F.
 Knud Østergaard Petersen, Østergaard, Lyhne, Ølgod.
 Leo Schwartz, Hammelstrupsvej 40 st., Kbh. SV.
- 1947 Jørgen Peter Heesche Andersen, Alhambravej 3, 2. sal, Kbh. V.
 Fru Else Breumsø, f. Jensen, Staurby, Præstø.
 Fru Asta Ravn Hansen, f. Hansen, Rørby skole, Kalundborg.
 Erling Jørgensen, Bispegaarden, Lejre.
 Fru Gerda Ribbjerg Larsen, Krarup, Espe.
 Svend Aage Knudsen, Skovvej, Ballerup.
 Frede Madsen, Skelskørvej 21, Slagelse.
 Bent Nielsen, Høng Hede, Høng.
 Frk. Karen Margr. Nielsen, Spodsbjerg.
 Leo Nielsen, Søgade 10, Sorø.
 Normann Nissen, Ferslev mark, Skibby.

- Asger Olsen, Veterslev, Vrangstrup.
 Fru Asta Pedersen, f. Jensen, Aarby, Kalundborg.
 Harry Petersen, Bjernede, Sorø.
 Ove Trosbjerg Petersen, Elmegaard, Landsgrav, Slagelse.
 Fru Karen Ribjerg, Broholm, Rye, Gørlev S.
 Ejnar Trosbjerg, Rosendal, Skovsø, Slagelse.
- 1948 Svend Bækgaard, Bækkegaard, Stoholm J.
 Anders Christensen, Vonge mark, Kollemorten.
 Frk. Anne Marie Christensen, Østerbjerggaard, Sønderød, Ruds Vedby.
 Frk. Inger Marie Hansen, Maglegaard, Høm, Ringsted.
 Frk. Inger Skibby Hansen, Svineforsøgsstationen „Jylland“, Tranum, Randers.
 Egon Jacobsesn, Hyllede, Fakse.
 Aage Jensen, Galgebjerg, Eskebjerg.
 Frk. Agnethe Jørgensen, Keldstrup, Slagelse.
 Hans Jørgensen, Sønderød, Ruds Vedby.
 Gunner Kerval, K. A. Larsensgade 14, Frederiksværk.
 Frk. Ingrid Knudsen, Skortskærgaard, Havnsø, Føllenslev.
 Frk. Herdis Kristensen, Skaarup Statsseminarium, Skaarup.
 Frk. Birgit Kæstel, Høm Hovedskole, Ringsted.
 Erik Lauersen, Ørslevvester, Fjenneslev.
 Frk. Ruth Nielsen, Baunegaard, Reerslev, Ruds Vedby.
 Willy Nielsen, Reerslev, Ruds Vedby.
 Frk. Astrid Rasmussen, Jordløse, Svebølle.
 Frk. Hildur Rasmussen, Øxendrup.
 Frits Voss, Dyrehavevej 10, Klampenborg.
 Frk. Lillemor Wahlsten, Sønderød, Ruds Vedby.
- 1949 Niels Jørgen Bjerg, Haastrupminde, Aagaard.
 Hans Erik Christensen, Ligaard, Uge, Tinglev.
 Frk. Inga Christiansen, Ryslingeallé 11, Kastrup.
 Frk. Inger Dahlgaard, Odgaardsvej 26, Skive.
 Kaj Stecher Hansen, Vestervænget 4, 1. sal, Roskilde.
 Arne Jensen, Aavej 5, Varde.
 Fru Else Rolsted Jensen, f. Thomsen, Chr. Hansensvej 15¹, Svinninge.
 Jørgen Jensen, Munkebjergby.
 Frk. Ruth Lind Jensen, Menselgaard, Flinterup, St. Fuglede.
 Evald Madsen, Egebjerg mark, Braade.
 Frk. Ruth Olofsson, Lendemark skole, Stege.
 Jørgen Pallisgaard, Ørslev, Vordingborg.
 Poul Quist, Nebbegaard Bakke 47, Kbh. NV.
 Jørgen Kjeld Rasmussen, Faardrup, Flakkebjerg.
 Uffe Thomsen, Høve, Dalmose.
 Svend Thorsted, Hovedgaden 38, Høng.
 Bennet Østergaard, Lyhne, Ølgod.
- 1950 Peter Andersen, Ulkestrup, Mørkøv.
 Hans Christensen, Rye mark, Gørlev S.
 Svend Aage Hansen, Bækvang, Karise.
 Frk. Inge Jacobsen, Buerup, Bromølle, Jyderup.
 Hans Jenesn, Syvbæk, Høng.
 Henning Alf Jensen, Øster Stillinge, Slagelse.
 Frk. Inge Jørgensen, Heden, Høng.
 Marius Langkjær, Storegade, Asnæs.
 Frk. Sonja Lilholm, Vedde.
 Holger Mathorne, Højagergaard, Sludstrup.
 Ove Mølbak, Højelse, Lille Skensved.

- Niels Søgaard Nannerup, Selde, Roslev.
 Annelise Nørgaard, Læssøegade 196, Odense.
 Bent H. G. Pedersen, Tjørnelunde mark, Ruds Vedby.
 Bent R. Petersen, Højreby, Søllested.
 Erik Rasmus Pihl, Lyregaarden, Østed, Roskilde.
 Jørgen Skar, Stevns højskole, St. Heddinge.
- 1951 Annelise Christensen, Løve.
 Anders Hansen, Soderup, Hedehusene.
 Bjarke Trier Hansen, Vallekilde, Hørve.
 Johs. Knudsen, Hellet, Rødning.
 Stig Søndergaard, Renge, St. Heddinge.
- 1952 Frk. Else Marie Andersen, Ulstrup skole, Gørlev S.
 Knud E. Andersen, Snekkerup mark, Flakkebjerg.
 Frk. Grethe Hansen, Sorøvej, Ruds Vedby.
 Hans Jørgen Hansen, Grængebjerggaard, Bøgelunde, Rude.
 Frk. Bodil Knudsen, Mullerup, Slagelse.
 Knud Krüth, Slaglille, Fjenneslev.
 Bent Kæmpe, Gedesby, Gedser.
 Ulrik Madsen, Rønnekildegaard, Jyderup.
 Hartvig Petersen, V. Aastrup, Glajbjerg.
 Frk. Synnøve Reimann, Stensbygaard, Stensved.
 Frk. Ræili Schou, Bækkeskov, Tappernøje.
 Frk. Marie Terp, Gyrstinge, Ringsted.
 Karl Henning Yde, Gjersbøl, Snedsted.

Realskolen:

- 1910 Fru Sølling, f. Hansen, Dannevirkegade 1, Kbh. V.
- 1911 Fru Inger Ellum, f. Frost, Gl. Køgevej 276, Hvidovre, Valby.
 Fru Helene Larsen, f. Børresen, Politikontoret, Stubbekøbing.
- 1912 Landsretssagfører Hermod Lannung, M. B., Skindergade 32, Kbh. K.
- 1914 Læge Evald Hebel, Holte.
 Sigurd Høgsbro, 5830, N. V. 12, Avenue Miami 38, Florida, U.S.A.
- 1915 Lærer Herman Bjørnvad, Haldagerlille, Fuglebjerg.
 Bmd. Carl Ancher Jensen, Tjørnelunde, Ruds Vedby.
 Civilingeniør E. Tormod Nielsen, Skolebakken 38, Virum.
 Fru Edith Skov, Taarbæk Strandvej 59 B, Klampenborg.
 Gdr. Hans Sørensen, Landsgravgaard, Slagelse.
- 1916 Fru Jeanette Lannung, f. van Deurs, Amager Boulevard 127, Kbh. S.
- 1917 Generalkonsul Axel Beck, H. C. Ørstedesvej 34, Kbh. V.
 Fru Valborg Stahl Madsen, f. Stahl Nielsen, Sæbehuset, Høng.
 Kaptajn Erik Trier Mørch, Apoteket, Nykøbing S.
- 1918 Apoteker Axel Lannung, Henning Bojesensvej 9, Gentofte.
 Købmand K. A. Lomholt Nielsen, Fuglebjerg.
- 1919 Fru Musse Ringstrøm, f. Hannibal, Fjerriitslev.
- 1920 Fru Anna Hansen, f. Hansen, Skovsøen 31, Bagsværd.
 Fru Astrid Pedersen, f. Christoffersen, Fyrhøjvej 27, Kg.s Lyngby.
 Fru Menze Peterson, f. Skov, 19250 Gainsborough Road, Detroit,
 Michigan, U.S.A.
- 1921 Veksellerer, cand. polit. Gunnar Lannung, Fortunstræde 4, Kbh. K.
 Fru Sigrud Olsen, Egebrogård, St. Merløse.

- 1922 Købmand Holger Rasmussen, Gørlev S.
- 1923 Frk. Gudrun Høyrup, Apoteket, Vraa.
 Fr. Else Jacobsen, f. Andersen, Roarsvej 8, Roskilde.
 ✕ Fru Valborg Sikjær, f. Nielsen, Helgolandsgade 6, Kbh. V.
 Fru Inger Stevns, f. Bendtsen, Præstegaarden, Vrensted.
- 1924 Prokurist Jørgen Christensen, Fortunstræde 4, Kbh. K.
 Disponent Eiler Erslev, Damsbovænget 10, 1. sal, Valby.
 Fru Bertha Jensen, f. Frisdahl, Eksercergaarden, Tønder.
 Fru Inger Steensgaard Larsen, f. Schultz, Skovdalsvej 1, Kongsvang,
 Aarhus.
 Hovedbogholder Reinholdt Lüssow, Njalsgade 26 B, Kbh. S.
 Aksel Mathiesen, Ernst Kapersvej 12, Kbh. SV.
- 1925 Fru Marie Christiansen, f. Jørgensen, Solbjerg Brugsf., Havrebjerg.
 Carl Hansen, Solgaarden, Næstved.
 Boghandler Ejilif Johansen, Toftlund.
- 1926 Aage Christensen, Autoværkstedet, Trianglen, Ringsted.
 Thorvald Frigast Germer, Royal Danish Consulate-General, 67 Pont
 Street, London S. W. 1.
 Fru Ingrid Hansen, f. Jensen, Mosegaard, Ellinge lyng, Højby S.
 Frk. Johanne Jørgensen, Christmas Møllers Plads 3, 4. sal, Kbh. S.
 Kontorchef Helge Larsen, Kløvermarksvej 19, Holbæk.
 Direktør Henry Larsen, Ulrikkenborg Allé 32, Kg.s Lyngby.
 Fru Inger Schmidt, f. Vedel Birch, Skolegade 93, Esbjerg.
 Fru Stella Thomsen, f. Nielsen, Præstegaarden, Guldager.
- 1927 Sogneraadsform., smedem. E. Christensen, Sæby, Høng.
 Maskinmester Gunnar Czermak Nielsen, Jydeholmen 28, Vanløse.
 Frk. Lilian Nielsen, Høng.
- 1928 Svend Christensen, Ny Næstvedvej 7, Slagelse.
 Gdr. Erik Christensen, Haugbyrdgaard, Ringsted.
 Sygeplejerske frk. Julie Christiansen, Montebello, Helsingør.
 Fru Birgitte Germer, Joak. Larsensvej 14, Kbh. F.
 Fuldmægtig cand. jur. Stig Holm, Flidsagervej 12, Valby.
 Fru Esther Jørgensen, f. Eriksen, Stavnsbjerggaard, Sludstrup.
 Arkitekt Helge Nørvig, M. A. A., Drosselvej 80, Kbh. F.
- 1929 Reklamechef Niels Vig Jensen, Fengersvej 37, Odense.
 Kontrollør Asger Fr. Kristensen, Skamlebæk Radio, Faarevejle.
 Civilingeniør Karsten Munk, Ibsvej 68, Bagsværd.
- 1930 Realskolebestyrer Jørgen Bent Jørgensen, Ringe Realskole, Ringe.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nyelandsvej 83, 3. sal, Kbh. F.
- 1931 Chief engineer Frantz Czermak Nielsen, 1421 North Broadway, Balti-
 more 13 Md., U.S.A.
 Købmand Erik Sørensen, Brønshøjgaardsvej 33, Brh.
- 1932 Manufakturhandler Henning Hansen, Høng.
 Fru Elisabeth Nielsen, f. Wittrock Hansen, Maskinfbrk., Ruds Vedby.
- 1933 Grosserer H. J. Fraas, Ved Vænget 1, Kbh. Ø.
 Overassistent Knud Rønholt Hansen, Nybrovej 131, Kg.s Lyngby.
 Læge fru Ulla Hjeresen, f. Tuxen-Meyer, Ringkøbingvej 26, Aarhus.
 Sognepræst Edvard Nielsen, Veterslev Præstegaard, Vrangstrup.
 Ingeniør Poul Pedersen, Høng.
 Tandlæge Søren Erik Sørensen, Lille Frederikslund, Frederikslund.

- 1934 Cand. mag. Svend Brinkhard, Smedetoften 38, st., Kbh. NV.
 Holger Borgen Hansen, Mariagervej 3, Randers.
 Knud Jacobsen, c/o enkefru J., Torpe, Høng.
 Kaj Kastrup Nielsen, Genuavej 23, st., Kbh. S.
 Lærerinde frk. Karen Poulsen, Ringe.
 Fru Solveig Rasmussen, f. Lauritzen, Farum Boghandel, Farum.
 Fru Grethe Schønning, f. Møller, Lundtoftparken 25, 2. sal, Lyngby.
- 1935 Bogholder Edvard Fabricius Andersen, Kettevej 51, Hvidovre, Valby.
 Fru Viola Jørgensen, f. Bruun, Parkvej 18, Slagelse.
 Fru Kirsten Klokhøj, f. Rasmussen, 18 B, Sønderborg.
 Fru Harriet Nygaard, f. Thorbek, Staalvængegaard, Langebæk.
 Fru Birgit Nymann, f. Wester, Munka-Tågarp pr. Svenstorp, Sverige.
 Fru Birthe Søndergaard, f. Møller, Tingskrivervej 13, Kbh. NV.
 Ingeniør Henrik A. Sørensen, Bondemarken 14, 1. sal, Søborg.
 Boghandler Mogens Thorbek, Høng Boghandel, Høng.
- 1936 Fru Rita Højvert, f. Bloch, Finsensvej 37 A, Kbh. F.
 Fru Inger Larsen, f. Stærmosø, Baggraven 1, Kalundborg.
 Driftsleder Frede Rasmussen, Gulskovvej 18, Virum.
- 1937 Frk. Bertha Hansen, Østerbrogade 72, 3. sal, Kbh. Ø.
 Vagn Holm, Svenskelejren 4, I, Brønshøj.
 Fru Bodil Jensen, f. Henriksen, Lejre.
 Frk. Sigrid Birch Larsen, Amts- og Bysygehuset, Kalundborg.
 Folmer Stig Lauritzen, Krummediget 2 A, 1. sal, Humlebæk.
 Fuldm., cand. jur. Jens Jørgen Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup.
 Fru Kirstine Sørensen, f. Jensen, Ellemosegaard, St. Fuglede.
- 1938 Peter Vilhelm Deleuran, Kastrupvej 310, 1. sal tv., Kastrup.
 Fru Ebba Hansen, f. Jensen, Kirkemarken, Ll. Høng, Høng.
 Frk. Inge Marie Hansen, Sct. Pedersgade 24, Slagelse.
 Eigil Nedergaard Jensen, Vandværksgaarden, Gørlev S.
 Fru Hedevig Teglgård Jørgensen, f. Bagge, Møllebakken 12, Skt. Klemens.
 Kontorchef Leo Jensen, Kirkebjerg Allé 105, 1. sal, Glostrup.
 Fru Eileen Lambertsen, f. Hansen, Flensborggade 6, 4. sal, Kbh. V.
 Frk. Ingelise Mathiesen, Vester Løve skole, Høng.
 Indendørsarkitekt fru Grethe Pedersen, f. Plejdrup, Høng.
 Fru Birgit Holst Rasmusen, f. Petersen, Værsløvegaard, Værsløve.
 Bogholder Kaj Roy, Fyens Andelsfoderstofforretning, Assens.
- 1939 Erik Fabricius Andersen, Kettevej 27, Hvidovre, Valby.
 Ingeniør Niels Trygve Bloch, Centralen, Høng.
 Halfdan Buhr, Holbækvej, Kalundborg.
 Civilingeniør Anders Glens, Vespervej 28, Hellerup.
 Fru Else Kirkeskov Hansen, f. Sønderby-Sørensen, Skjoldborghus, Høng.
 Fru Ebba Henriques, f. Grüner, „Lunden“, Gørlev S.
 Elvin Kjær Olsen, Gørlev S.
 Fru Else Marie Schultz, f. Knudsen, Vildstensgaard, Kokkedal.
 Frk. Inger Wester, Selchausdal, Ruds Vedby.
 Frk. Gunhild Vincentz, Kløckersvej 4, Gentofte.
 Disponent Alex Wittrock-Hansen, Høng.
- 1940 Fru Kirsten Andreasen, f. Lindsteen, Harsdorffsvej 1 A, København V.
 Fru Grethe Christensen, f. Hansen, Højemarksvej 3, 1. sal, Odense.
 Civilingeniør Poul Geert Christoffersen, Færøvej 19, Kgs. Lyngby.
 Fru Grethe Fischer, f. Christensen, Halskovvej 22, Korsør.
 Fru Evelyn Johnsen, f. Pedersen, Arildsgaard 14, st., Brh.

- Overpakmester Ejnar Jørgensen, Ahornsgade 20, 5. sal tv., Kbh. N.
Sparekasseassistent, cand. jur. Thorkild Jørgensen, Slotsgaard, Munke
Bjergby.
- Egon Kristensen, Fiolstræde 14, 3. sal, Kbh. K.
Maskinarb. Preben Larsen, Skovbakken 8, 2. sal, Virum, Kgs. Lyngby.
Frk. Anna Olsen, V. U.s Landsorganisation, V. Boulevard 4, Kbh. V.
Frands Olsen, Kongsted, Dianalund.
Kommiss Kaj Olsen, Nygade 31, 2. sal tv., Korsør.
Slagter Karl Olsen, Hovedgaden, Høng.
Knud Holst Pedersen, Vedbygaard, Ruds Vedby.
- 1941 Trafikassistent Børge Andersen, St. Merløse, A/M, St. Merløse.
Danselærerinde, frk. Inger Hansen, Hovedgaden 25, Høng.
Ib Beck Iversen, Jerslev S.
Fru Inge Holst Jensen, f. Pedersen, Vedbygaard, Ruds Vedby.
Frk. Herdis Jørgensen, Hovedgaden 36, Høng.
Cand. jur. Kaj Plejdrup, Andelsmejeriet, Høng.
Sparekasseassistent Otto Gyde Poulsen, Ibstrupvænget 6, 2., Gentofte.
Kontorass., fru Birgit Rasmussen, f. Knudsen, Hvedevej 14, Brønshøj.
Bent Stubbe-Teglbjerg, Odensegade 28, Kbh. Ø.
Frk. Kaja Zobbe, Mullerup, Slagelse.
- 1942 Landmand Egon Berth, Høng.
Børge Hansen, 69 Hornsey Lane, Highgate, London N 6, England.
Frands E. Hansen, Fuglsangsvej 6, Høng.
Fru Vibeke Hansen, f. Due, Frederiksgade 15, 1. sal, Aarhus.
Frk. Elsbet Henningsen, Egevang, Sorø.
Bogholder Jørgen Jensen, Vandværksgaarden, Gørlev S.
Journalist Dan O. Larsen, Niels W. Gades Gade 30, 1. sal, Kbh. Ø.
Poul Chr. Larsen, Bjerre, St. Fuglede.
Defektrice, frk. Ruth Nielsen, Ulstrupvej, Gørlev S.
Aage Olsen, Klosterbakken 2 A, Slagelse.
Fru Inge Marg. Sejerøe Olsen, f. Jørgensen, Sdr. Allé, Gørlev S.
Fru Edith Petersen, f. Hansen, A/M Toft, Kokkedal.
Keld Stubbe Teglbjærg, Domus Medica, Kristianiagade 12, Kbh. Ø.
Frk. Inge Thorbjørnsen, Hovedgaden 8, Høng.
Fru Inge Worm, f. Jørgensen, Hovedgaden, Ruds Vedby.
- 1943 Fru Mauda Dømler, f. Olsen, Kløvervej, Næstved.
Frk. Inge Hansen, Kontantforretningen, Gørlev S.
Landmand Chr. Jensen, Rye, Gørlev S.
Montør Dan Jensen, Strandvej 6, Høng.
Helge Jensen, Fyrtaarnet, Slagelse.
Henning Johansen, Odinsvej 1, Høng.
Frk. Jytte Johansen, Hovedgaden 13, Høng.
Fru Anni Kristensen, f. Jensen, Strandvej 7, Høng.
Assistent Kaj Nielsen, D. D. P. A.s kontor, Holstebro.
Fru Jytte Beck Pedersen, f. Iversen, Lyngbygaardsvej 112, Kgs
Lyngby.
- 1944 Frk. Ellen Frandsen, Tjørnelund, Høng.
Tommy Frederiksen, Nyrup.
Fru Kirsten Vibeke Glarborg, f. Hansen, Aalekistevej 152, Vanløse.
Hans Veje Nielsen, Tranevej 20, Høng.
Assistent Helge Petersen, Taastrup.
Installatør Kurt Riber, Willemoesgade 48, 5. sal, Kbh. Ø.
Uffe Sarup, Ll. Høng, Høng.
Fru Tove Trziciak, f. Nedergaard Jensen, Slotsvænget 40, 2. sal, Slg.

- 1945 Jørgen Kragh, Fuglebjerg.
Bent Larsen, Tersløse, Dianalund.
Frk. Karen Madsen, Ubby, Jerslev S.
Fru Bente Frimann-Nielsen, Tjørnelunde, Høng.
Frk. Ruth Nielsen, Solbjerg, Havrebjerg.
Frk. Birgit Odgaard, Tersløse, Dianalund.
- 1946 Poul Albrechtsen, Skellebjerg.
Poul Bangsted, Sømosevej 16, Dianalund.
Mogens Christensen, Sorøvej, Ruds Vedby.
Ekspeditrice frk. Ruth Fagerlin, Løve.
Frk. Elisabeth Godt, Gørlev S.
Postassistent frk. Eli Hansen, Jul. Valentinersvej 13, 4. sal, Kbh. F.
Frk. Lis Hansen, Kontantforretningen, Gørlev S.
Bankassistent Ole Hansen, Finderupvej, Høng.
Frk. Tove Hansen, Kirkevængen, Gørlev S.
Frk. Else Jensen, Vejrøbæk, Dianalund.
Fru Inge Jensen, f. Knudsen, Skellebjerg.
Frk. Else Kristensen, Skjoldmosegaard, Tjørnelunde, Høng.
Bankassistent Jørgen Kædegaard, Diakonhjemmet, Dianalund.
Fru Beate Nielsen, f. Mathiasen, Fuglede Lervarefabrik, St. Fuglede.
Filip Nielsen, Hovedgaden 27, Høng.
Kontorassistent frk. Karen Marg. Nielsen, Syvbæk, Høng.
Journalist, pressefotograf Gunnar Petersen, Sorø Amtstidende, Slagelse.
Kontorassistent frk. Bente Sørensen, Maskinsnedkeriet, Ruds Vedby.
Frk. Else Zobbe, Østerled, Gørlev S.
- 1947 Ancher Hansen, Klosterbanken, Slagelse.
Frk. Ingelise Schøtt Hansen, Møllegaarden, Gierslev, Løve.
Svend Aage Wiberg Hansen, Slagelsevej, Ruds Vedby.
Frk. Asta Høgsbro, Ruds Vedby.
Bent Jensen, Herslevgaarden, Høng.
Frk. Birgit Johannesen, Dr. Sellsvej 17, Dianalund.
Frk. Gudrun Johansen, Vinkelvej 1, Benløse, Ringsted.
Jens Aage Knudsen, Karsholte, Dianalund.
Gunnar Kristensen, Vester Løve, Høng.
Erik Dinesen Larsen, Løve.
Frk. Vera Larsen, Toelstang, Mullerup, Slagelse.
Hugo Martinsen, Algade, Gørlev S.
Aage Mortensen, Dyremosegaard, Høng.
Ernst Nielsen, Bjerre mark, St. Fuglede.
Frk. Grethe Baunegaard Nielsen, Reerslev, Ruds Vedby.
Bankass. Henning Jørgen Nielsen, Amaliegade 3, 3. sal tv., Kbh. K.
Frk. Valborg Møller Pedersen, Engvej 3, Høng.
Frk. Grethe Valentin Petersen, Hovedgaden 64, Høng.
Frk. Gurli Piester, Slagelsevej 17, Høng.
Hans Præstholt, Løve Andelsmejeri, Løve.
Fru Grethe Rasmussen, f. Sørensen, Bøstrup, Slagelse.
Frk. Ellen Stubbe-Teglbjerg, Dianalund.
Knud Erik Ziirsen, Landskronagade 26, 2. sal, Kbh. Ø.
- 1948 Frk. Else Aagesen, Slettemosegaard, Tjørnelunde, Høng.
Hans Clausager, Asgaard, Havrebjerg.
Henning Eskildsen, Gørlev S.
Frk. Inge Hansen, v. Søgaard, Gørlev S.
Frk. Inger Jensen, Kilehuset, Ruds Vedby.
Frk. Kirsten Jensen, Jerslev S.
Preben Jensen, Møllevej 14, Høng.

- Keld Kalsmose, Herslev, Høng.
 Frk. Birthe Klausen, Birkevej 5, Dianalund.
 Frk. Ellen Knudsen, Mullerup, Slagelse.
 Frk. Jytte Kristensen, Høng Kino, Høng.
 Frk. Margit Larsen, Svejtserkaféen, Frederiksgade, Slagelse.
 Gunvald Lundemose, Herslev, Høng.
 Frk. Inge Madsen, Sæbeforretningen, Høng.
 Frk. Betty Nielsen, Birkevej, Ruds Vedby.
 Frk. Else Pedersen, Hedebogaard, Solbjerg, Høng.
 Frk. Ruth Pedersen, Højbjerggaard, Tersløse, Skellebjerg.
 Frk. Anna Marie Rasmussen, Gierslev, Høng.
 Fru Else Astrup Sørensen, f. Olsen, Hovedgaden 37, 1. sal, Høng.
 Frk. Hanne Wester, Selchausdal, Ruds Vedby.
 Jørgen Zohnesen, Hovedgaden, Ruds Vedby.
- 1949
- Frk. Ketty Albrechtsen, Skellebjerg.
 Frk. Anne Grethe Andersen, Hovedgaden 26, Høng.
 Otto Andersen, Gierslev Købmandshandel, Løve.
 Mads Bjørn Bjerre, Vestbirk Højskole, Vestbirk.
 Frk. Astrid Frandsen, Tjørnelunde, Høng.
 Fru Else Holst Hansen, f. Kjær, Frankrigsgade 10, 2. sal, Kbh. S.
 Gorm Hansen, „Conradineslyst“, Ruds Vedby.
 Frk. Kirsten Hansen, Sæbygaard, Høng.
 Frk. Inger Lise Jensen, Præstegaards Allé 27, Brønshøj.
 Frk. Rita Jensen, Algade, Gørlev S.
 Frk. Birgit Jørgensen, Finderup, Høng.
 Frk. Birthe Jørgensen, Hovedgaden 36, Høng.
 Frk. Bente Kristensen, Odinsvej 16, Høng.
 Kay Erik Larsen, c/o J. Pram Rasmussen, Danasvej 42, 2. sal tv., Kbh. V.
 Bent Nielsen, Aahuset, Ruds Vedby.
 Radiotelegrafist Palle Grube Nielsen, Flyvestation København, Refshalevej 10, Kbh. K.
 Frk. Inge Odgaard, Tersløse, Dianalund.
 Poul Olsen, Kirke Helsing, Gørlev S.
 Peter Vilhelm Ottesen, Hovedgaden 12, Høng.
 Jens Pedersen, Tissø Fiskeri, Ruds Vedby.
 Frk. Ruth Trebbien, Gørlev S.
- 1950
- Frk. Inger Andersen, Hovedgaden 44, Høng.
 Tage Andersen, Østerled, Gørlev S.
 Frk. Anni Christensen, Vedby skov, Ruds Vedby.
 Frk. Dora Christiansen, Nyvej 6, Høng.
 Jørgen Gabe, Skaksholm, Løve.
 Arne Hansen, Møllegaarden, Gierslev, Løve.
 Frk. Else Hansen, Rye mark, Gørlev S.
 Frk. Irene Bilenberg Hansen, Ruds Vedby.
 Otto Hansen, Hovedgaden 1, Høng.
 Frk. Else Jespersen, Svanemosegaard, Solbjerg, Havrebjerg.
 Villy Jørgensen, Sæbyvej, Høng.
 Bendt Kjædegaard, Dianalund.
 Frk. Elisa Larsen, Bjerre, St. Fuglede.
 Frk. Ellen Lisa Larsen, Højgaard, Tersløse, Dianalund.
 Frk. Else Marie Larsen, Dianalund Hotel, Dianalund.
 Jørgen Nielsen, Rudsgade 31, Ruds Vedby.
 Frk. Karen Margrethe Nørby, Hovedgaden 41, Høng.
 Fru Esther Olesen, f. Petersen, Kochvej 29, Kbh. V.
 Frk. Grethe Pedersen, Sæby, Ruds Vedby.

- Frk. Birthe Petersen, Højbjerggaard, Tersløse, Skellebjerg.
 Frk. Ruth Bonde Petersen, Østerled, Gørlev S.
 Frk. Rigmor Rasmussen, Vandværksvej, Gørlev S.
 Frk. Ingeborg Sigurdsson, Solbjerg, Havrebjerg.
 Frk. Helen Sørensen, Maskinsnedkeriet, Ruds Vedby.
 Frk. Kirsten Zobbe, Algade, Gørlev S.
- 1951 Frk. Greta Andersen, Gørlev S.
 Mette Andersen, Hovedgaden 9, Høng.
 Hjørdis Christensen, Hovedgaden 5, Høng.
 Hans Jørgen Christiansen, Solbjerg, Havrebjerg.
 Grethe Christoffersen, Algade, Gørlev S.
 Hans Jørgen Hansen, Landjordsgaarden, Gørlev S.
 Gudrun Henriksen, St. Fuglede.
 Aage Jacobsen, Snarebakken, Ruds Vedby.
 Frits Jensen, Sorøvej, Ruds Vedby.
 Knud Bruun Jensen, Slagelsevej 18, Høng.
 Birgit Jespersen, Lisengaard, Ubby, Jerslev S.
 Birthe Kjædegaard, Atterup, Vedde.
 Erik Larsen, Rudsgade 25, Ruds Vedby.
 Helga Larsen, Gørlev Præstegaard, Gørlev S.
 Henning Larsen, Finderupvej, Høng.
 Birgitte Madsen, Dianalund.
 Else Nielsen, Tystrup, St. Fuglede.
 Mogens Nielsen, Møllevej 34, Høng.
 Folmer Nielsen, Masnedsund, Vordingborg.
 Ebbe Petersen, Stensbjerg, Havrebjerg.
 Kirsten Petersen, Tissø Fiskeri, Ruds Vedby.
 Svend Erik Petersen, Algade, Gørlev S.
 Jørn Risom, Slagelsevej 12, Høng.
- 1952 Gert Augustsen, Birkevej 1, Ruds Vedby.
 Frk. Bodil Belling, Kr. Helsing, Gørlev S.
 Thormod Christiansen, Solbjerg, Havrebjerg.
 Frk. Ellen Frederiksen, Rudsgade 1, Ruds Vedby.
 Frk. Signe Lise Bell Frederiksen, Kirkevangen, Gørlev S.
 Ejvind Hansen, Lærkevej 5, Høng.
 Frk. Gerda Løvgreen Hansen, Tjørnehøjvej, Gørlev S.
 Jørgen Hansen, Slagelsevej, Gørlev S.
 Frk. Gurli Jensen, Sorøvej 4, Ruds Vedby.
 Henning Jensen, Stormosegaard, Tersløse, Dianalund.
 Jørgen Bruun Jensen, Slagelsevej 18, Høng.
 Frk. Annelise Johansen, Lærkevej 20, Høng.
 Frk. Anni Johansen, Duemosevej, Gørlev S.
 Ebbe Johansen, Jerslev S.
 Frk. Lissie Johansen, Løve.
 Frk. Birgit Kaae, Ulstrupvej, Gørlev S.
 Hans Holst Kjær, Duemosevej, Gørlev S.
 Bent Larsen, Kr. Helsing, Gørlev S.
 Frk. Tove Madsen, Hovedgaden 46, Høng.
 Knud Mortensen, Klimsgaard, Høng.
 Frk. Tove Nielsen, Møllevej 10, Høng.
 Frk. Else Olsen, Vaase skov, Skellebjerg.
 Kurt Olsen, Højgaard, Høng.
 Frk. Kirsten Bech Pedersen, Torpe, Høng.
 Arne Petersen, Højbjerggaard, Tersløse, Skellebjerg.
 Aase Lykke Rasmussen, Høng.

- Erik Sørensen, Kr. Helsinge, Gørlev S.
 Mogens Sørensen, Nørager, Ruds Vedby.
 Frk. Ingelise Zohnesen, Rudsvej 38, Ruds Vedby.
- 1953 Anders Bøgelund, Møllevej 8, Høng.
 Birgit Christensen, Undløse Møllegaard pr. Tølløse.
 Ib Clausager, „Asgaard“, Havrebjerg.
 Bodil Forsingdal, Ubby, Jerslev S.
 Aase Frandsen, Bakkendrup, Gørlev S.
 Hans Chr. Frederiksen, Taagerup pr. Skellebjerg.
 Birgit Granzow, Kalundborgvej 26, Slagelse.
 Birte Hansen, Nordkrogen pr. Jerslev S.
 Edith Hansen, St. Fuglede.
 Erik Hansen, Stationsvej 2, Høng.
 Lissi B. Hansen, Ørslev gl. brugsforening, Slagelse.
 Mogens Hertzum, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
 Eva Jacobsen, Søbjerg, Skellebjerg.
 Carl Viggo Jensen, Skolen, St. Fuglede.
 Helmer Jensen, Rudsvej 6, Ruds Vedby.
 Inge Bruun Jensen, Slagelsevej 14, Høng.
 Jens Jacob Jensen, St. Fuglede.
 Ole Jensen, Møllevej 3, Høng.
 Grethe Johansen, Lærkevej 20, Høng.
 John Jørgensen, Jerslev S.
 Arne Larsen, Høng Brugsforening, Høng.
 Johnna Larsen, Jerslev S.
 Kirsten Larsen, Tersløse, Dianalund.
 Mogens Laursen, Kragerupgaard, Ruds Vedby.
 Torben Madsen, St. Fuglede.
 Hans Erik Møller, Søbjerg pr. Skellebjerg.
 Benthe Nielsen, Skovvej 8, Ruds Vedby.
 Benthe Nielsen, Lindevej 8, Ruds Vedby.
 Preben Nielsen, Engvang, Løve.
 Per Nylev, Ubby pr. Jerslev S.
 Jørgen Karl Petersen, Baggesensgade 66, Slagelse.
 Jonna Rasmussen, Rudsvej 50, Ruds Vedby.
 Grethe Sigurdsson, Solbjerg, Havrebjerg.
 Axel Sørensen, Stationsvej 14, Dianalund.
- 1954 Johannes Andersen, Tersløse pr. Dianalund.
 Ole Andreasen, Hovedgaden, Høng.
 Kurt Christiansen, Bjerre pr. Fuglede.
 Aina Freimann, Sæby pr. Høng.
 Anne Marie Hansen, Rye mark pr. Gørlev S.
 Kirsten Hansen, Søndergård, Gørlev S.
 Kurt Hansen, Dr. Sellsvej, Dianalund.
 Lya Birkhede Hansen, Algade 30, Gørlev S.
 Gerhard Jensen, Skolevang, Jerslev S.
 Kamma Jensen, Finderup, Høng.
 Kjeld Jensen, Rye pr. Gørlev S.
 Kurt Jensen, Tuborgvej 1, Gørlev S.
 Tove Jensen, Lodbjerggården, Gierslev pr. Løve.
 Elin Jespersen, præstegården, St. Fuglede.
 Jørgen Jørgensen, Ilebvej 8, Gørlev S.
 Bente Kjær, Duemosevej 3, Gørlev S.
 Gurli Klausen, Birkevej 5, Dianalund.
 Ole Knudsen, Lærkevej, Høng.

Bjørn Kraglund, Tingvej, Høng.
Gerda Larsen, Herslev pr. Høng.
Lisbeth Lond, Bredegade 22, Slagelse.
Flemming Madsen, St. Fuglede.
Frederik Madsen, Kulbygården pr. Høng.
Poul Madsen, Tersløsevej, Dianalund.
Hans Henrik Monrad, Gymnasiet, Høng.
Arne Mortensen, Rudsgade 36, Ruds Vedby.
Niels Munk, Jerslev skole, Jerslev S.
Matthi Mustonen, Jerslev S.
Aase Nicolaisen, Slagelsevej 15, Gørlev S.
Kurt Nielsen, Birkevej 6, Dianalund.
Vilhelm Friis Nielsen, Sæby pr. Høng.
Hedvig Nørby, Hovedgaden, Høng.
Erling Petersen, Gierslev pr. Løve.
Per Philbert, Dr. Sellsvej, Dianalund.
Elin Sparre, Hallenslev pr. Høng.
Tove Sørensen, Horskildegården, V. Løve pr. Høng.
Ella Thomsen, Keramikfabrikken, Fuglede.